V A T R A

FOAIE ROMÂNEASCĂ DE OPINIE ŞI INFORMAŢIE

Ian.-Febr.1962 XII,1
N° 86

R O M A
Via Ancona, 21

P R E C U R S O R I I

Ca ieri am dus sub baldachinul dela Casa Verde,în adiere de tămâie, hohote de plâns şi rugile întregului popor,sub o ninsoare sărbătorească, într'un cortegiu nemaivăzut la Bucureşti,sicriile vitejilor căzuţi în tranşeele Majadahondei.S'a scurs de atunci un sfert de veac, 25 de ani bogaţi în fapte grele de urmări pentru destinul omenirii,iar concluziile după care astăzi oamenii de bine abia încep să bâjbâie tind spre aceleaşi lucide gânduri pentru care doi români de-ai noştri au mers să se jertfească voluntar în lupta dintre cele "două lumi".Ca să se adeverească viziunea lui Victor Gârcineanu: că,în căutarea unei ordini mai conforme voii lui Dumnezeu,legionarii vor fi fost învăţătorii tuturor.

Nici Moţa,nici Marin,nici camarazii lor de grup,înfruntând conştient supremul risc n'au arătat a preţui excesiv "veacul".Cine ajunge a-şi cunoaşte exact locul,propria "valoare" în raport cu.. universul,nu-şi pune capacitatea în slujba efemerului; datul din coate,gâfâitul pentru parvenirea într'o lume trecătoare,îi e complet strein.Intre Marta şi Maria,nu stă pe gânduri ce parte să aleagă.Carne,cu poftele ei,au şi animalele; omul,care reuşeşte a se menţine om,nu exagerează importanţa nevoilor biologice,pentru care cheltuie doar strictul necesar de energie.Cu restul,se înalţă,după puterea aripilor ce-i sunt date.. Vertical,spre Dumnezeu.In slujba voii Tatălui."Mărirea" ce-l interesează e aceea de durată.Cea veşnică.Care numai aici se poate câştiga.Cealaltă,ajunsă cu atâtea chinuri sufleteşti şi sbucium,se stinge odată cu mormântul.Vanitas vanitatum..

Când Mişcarea Legionară a decis să trimeată o echipă în Spania,acolo lupta se dă,în adevăr,între "aşezarea creştină a lumii" şi vrăjmaşii de totdeauna ai lui Isus,răstignitorii Lui,camuflaţi acum în "comunişti".Pericolul era imens pentru întreaga lume: prinsă între o Rusie şi o Spanie satanizate,Europa n'ar fi întârziat să se incendieze; căzută şi această străveche vatră a civilizaţiei creştine,restul venea automat.Desigur că nu cei şapte comandanţi legionari aveau să oprească prăpădul; ducerea lor acolo,nu pentru îmbogăţirea unei biografii aventuroase ci cu hotărîrea riscurilor primei linii,avea să ne arate,însă,cu proba sângelui,în haosul de acte şi idei,adevărata cale.Potrivind vorba cu fapta,Mişcarea Legionară a reuşit astfel să imunizeze Neamul Românesc contra monstruozităţii ce-şi zice "comunism",- care şi azi,cu toţi miliţienii,cu toată teroarea, cu toată sufocarea,cu toate mijloacele materiale şi propagandistice asigurate de baionetele ruseşti,tot de frica "huliganilor" tremură.

Alarma lui Franco n'a fost înţeleasă de conducătorii altor neamuri; nici jertfa lui Moţa şi Marin de capii României,unde un rege netrebnic, ajutat de spuma "democraţiei" de pomină,şi-a transformat tronul în eşafod, netezind,prin înlăturarea sângeroasă a rezistenţei autohtone,năvala bolşevismului.Şi s'a ajuns unde s'a ajuns: la noi,caşi aiurea.

Făcut din elemente contrastante -materie şi spirit putând transforma pe individ,după prevalenţă,în bestie sau înger-, omul,fiinţă complexă,e din natură expus unei continue agitaţii.Starea aceasta a atins culmi preocupante astăzi,ducând la o totală dezorientare.Nouă însă această nelinişte,

tocmai din cauza paroxismului ei, ne apare ca neliniștea naturii în pragul primăverii. E o tensiune care n'are cum mai dură. Dacă încercările'a "fruct" al dreptei mânii divine, cereasca urgie se "îmblânzește" însă prin pocăință, cum ne asigură Vechea Scriptură. După știința noastră, popoarele robite și-au împlinit "stagiul" de pocăință. Iar Neamul Românesc, după crunta ispășire a greșelilor altora, iese chiar mai întărit ca înainte. Sfintele oase ale lui Moța și Marin îi sunt, cum spune Radu Gyr, temelii vajnice, stânci tencuite cu veac. Centrul putrezciunii sufletești e azi în altă parte.. O renaștere spirituală în Apus e azi imperativă, dacă nu vrea să-și facă și el stagiul de "sânge și sudori". Iar calea învierii, a întocmirii unei orânduiri mai bune, au arătat-o legionarii noștri, acești luminați precursori ai lumii noi: în slujba Creatorului, cu orice preț! Incă nu-i sigur că Occidentul a înțeles sensul acestei căi. Dar poate ar fi și excesivă mila Cerului, de l-ar purtà direct în "viscolul de soare" al binecuvântatei primăveri, fără firescul purgatoriu al rigorilor unei prea meritate ierni. Prin care noi trecut-am, fără atâta vină...

Petre Vălimăreanu

CÂNTEC PENTRU PRICHINDEL de Radu Gyr

A fost în lună un bordei
bojdeucă veche de calici.
Torcea măicuța funigei,
păzea tăticul licurici.

Și-aveau o fată cât un ou,
un mărțișor, un clopoțel,
cu pași de crin și mugur nou,
cu trup subțire de cercel...

Ci bietul prichindel râvneà
păpuși de pluș și urși pitici.
Când ai bordei cât o mărgea
și ești pândar de licurici,

tătic nătâng, cum poți ușor
să cumperi urși de borangic?
Cum or să vină "dumnealor"
într'o cocioabă de calic?...

Ofta tăticul licurar,
și, scornitor de jucării,
umbla prin luna de cleștar
Să prindă pui de stele vii,

și să culeagă pentru piciu
luceferi noi căzuți prin crini,
un sac de logostele mici
și-o traistă plină cu lumini.

Dar când tăticul cel sărac
venea acas' cu traista lui,
curgea funingine din sac
și din desagă fum verzui.

Atunci, peste cenuși de stea,
plângea tăticul prost și bun,
măicuța tristă se oprea
din tors, - și'n urmă iar într'un

dărăpănat, lunar bordei
visa fetița urși pitici,
torcea măicuța funigei,
păzea tăticul licurici.

&& Dr Giovanni Durando din Torino, judecător la Tribunalul din Asti, a fost dat în judecată de grupuri de evrei din Genova și Torino pentru că săptămânalul său "La voce della giustizia", dedicat problemelor juridice, a publicat prin Mai un articol socotit ofensator al "neamului ales". Se spunea acolo, vorbind de cazul Eichmann, că "toate delictele comise de naziști în timpul războiului trebuieu considerate stinse prin prescripțiune", că "evreii, prin faptul de a nu fi recunoscut oficial și juridic divina inocență a lui Isus, trebuesc considerați deicizi în fapt, autori inconștienți și permanenți ai răstignirii lui Isus, privați de posibilitatea de a face pe judecătorii cuiva care nu aparține neamului lor". "Evreii -continuă articolul- sunt lipsiți de orice moralitate care ar putea valora ceva"; omenirea, dacă n'ar fi dominată de ebraismul internațional, s'ar fi revoltat la acea "extremă, maximă și nemaiauzită nelegiuire", care este procesul Eichmann.

Cazul s'a judecat la Tribunalul din Genova. In apărare, dr Durando și-a asumat răspunderea articolului, de-al cărui conținut, interpretare fidelă și autentică a teologiei creștine, s'a declarat convins. "Biserica -a spus dsa- m'a învățat și mă învață tot ce este scris în acel articol. Dela Sf. Ioan Gură de Aur la Sf. Pavel, dela Sf. Luca la Sf. Ilarie, toți proclamă că evreii sunt ucigași de Dumnezeu". Cât despre moralitate, - dat fiind că morala purcede din divinitate, și că evreii au ucis divinitatea, urmează neapărat că sunt lipsiți de morală.

Avocatul evreilor a cerut -se putea altfel?- pedeapsa în biștari: un

milion de lire! Iar procurorul a pledat pentru închisoare. Dar Tribunalul,
prezidat de un magistrat integru, De Vita, a achitat pe acuzat. Spre marele
scandal al "democraților" din sală, mai toți evrei. "Sentința a fost primită cu indignare de publicul prezent în aulă" - scrie presa acestora, sub
titlul "Sentința rasistă a Tribunalului din Genova, care achită pe un magistrat antisemit". Faptul însă că măcar în patria-mamă a Dreptului se mai
găsesc magistrați, e de natură să bucure pe orice om cumsecade.-

&& Se știe că, în timp ce la Elisabethville(Katanga), indienii făceau,
cu multe orori, pe jandarmii păcii, aceiași discipoli ai lui Ghandi, partizani jurați ai non-violenței, atacau posesiunile portugheze de pe coastele
Indiei - moralmente sprijiniți de prietenii de totdeauna ai haosului.

"Eu și poporul meu -a declarat cu acest prilej Brejnev, președintele
Sovietiei- susținem din plin India în această justă cauză, care este eliminarea rămășițelor dominației coloniale la Goa, Damao și Diu".- Acum se așteaptă cu multă nerăbdare declarații similare cu privire la o anumită "dominație colonială" care se întinde, de vreo 17 ani, dela Nistru pân'la Elba..

&& Preotul și cântărețul bisericii din Baraboi(Basarabia), au fost uciși de un rus pripășit în acest sat românesc. Oamenii au așteptat câtva timp ca justiția să intervină, dar, văzând că totul e zadarnic, patru parohieni au decis să pedepsească ei pe vinovat, destinându-l unei morți "teribile", cum se exprimă "Moldova socialistă" din Chișinău. De astă dată, justiția sovietică și-a făcut "datoria", condamnând 1 moarte pe cei patru.

De acest caz se ocupă și "Pravda" din 13 Decembrie, iar "Moldova socialistă" spune că fruntașii satului, în cap cu șeful sovietului local, știau de proectata ucidere a rusnacului și n'au făcut nimic ca s'o împiedice; și că, departe de a face propagandă contra religiei, aceștia chiar țin icoane în casă.- Iar noi, suntem mândri că frații basarabeni, cu toată crunta apăsare, au rămas cum îi știam: boeri vechi și domni creștini...

&& "Vocea libertății" vorbește de Mihai, "regele tuturor Românilor, cu excepția celor care și-au vândut conștiința și sufletul dușmanilor seculari ai țării". Așa fiind, de sub sceptrul său lipsesc eroii trădării dela 23 August, în cap cu.. însuș fostul monarh, cari, cu acel prilej, "și-au vândut conștiința și sufletul dușmanilor seculari ai țării", adică Rușilor. Dat fiind, de altă parte, că poporul românesc din țară, vândut și părăsit, nu vrea să mai audă de Mihai - la fel ca Românii din Macedonia, prin ale căror sate s'a plimbat la Paști, fără să catadicsească a coborî din mașină ca să-i întrebe de ce pier, - sub coroana fără cap a "tuturor Românilor" n'ar mai rămâne, deci, decât Petropuliade și Teodosiade...

&& Considerând "liberarea de constrângerea colonialismului a unei mari părți a Africii și o parte a Asiei" drept "eveniment grandios", academicianul George Oprescu urează anului 1962, prin "Glasul" din Pankov, "să ducă mai departe și să perfecționeze această măsură, așa încât nici un popor să nu mai fie dependent de altul. Am credința -mărturisește dsa- că a sosit timpul și pentru cei care au mai rămas în grelele condiții din trecut, să se scuture de ele".

Știam noi că sângele apă nu se face; că nu se poate ca românii adevărați să suporte și laude la infinit pacostea ocupației rusești...

&& Răsuflat cazul Eichmann, trezit filmul cu Ana Franck, evreii au trebuit -pentru a menține vie amintirea "ororilor naziste"-, să "descopere",
în lagărul dela Oswiecim-Auschwitz, un caiet cu nu mai puțin de 354 pagini,
în care un deținut a avut toată.. libertatea să noteze grozăviile de acolo.
Ce noroc pe biata creștinătate că evreii, dealungul secolelor, n'au știut niciodată unde să se oprească! Va urma, desigur, un nou film, care, arătând "ororile" naziste de acum două decenii, va avea darul să abată atenția universală dela ororile muscalo-evreești de astăzi. Cum se face că, despre ororile, contra creștinilor, din Rusia și țările robite, - nu se descoperă absolut niciun document, și nu se face nici un film?...

&& In acelaș număr în care sentențiază că "La cel ce te dușmănește -
Tu cu bine-i răsplătește", "Credința", foaia oficială a P.S.Moldovan "asigură" pe P.S.Trifa "că nu numai el va pleca de pe Vatra(Românească), ci și
morții ce i-a așezat el acolo vor lua-o la goană de pe acel pământ". Aceastà monstruozitate e dovada definitivă, dacă mai era nevoie, că nu dragostea creștină a lui Isus, ci ura talmudică a lui Marx inspiră episcopia părintelui Moldovan!

&& Grupurile etnice din Canada au organizat la Toronto, între 3-7 Octombrie, o reușită expoziție anticomunistă.-

IOAN VODĂ CEL CUMPLIT. Istoria ne-a conservat propriile cuvinte ale lui Ioan Vodă către Obşteasca Adunare a ţării: "Dragii mei boeri,şi voi, iubitele mele slugi! Greul de astăzi întrece toate grelele de mai nainte. Lăcomia Turcilor cere un haraciu îndoit.De-l vom da,ea nu va zăbovi a ne stoarce şi mai mult,până ce ne va stinge cu totul,căci aceasta o vrea păgânul.De nu vom da,ne aşteaptă răsboi,stricarea ţării,foc şi sabie.Cugetaţi şi alegeţi.Supunându-ne orbeşte vrăjmaşului nostru,vom pieri desigur, şi vom pieri ca mişei; sculându-ne asupră-i,chiar de nu vom izbuti pentru păcatele noastre,tot încă vom avea mângâerea de a pieri bărbăteşte,noi,femeile noastre,copiii.. cu toţi! Voi ştiţi că haraciul nu-l plătesc eu,ci voi şi ai voştri.Puţin dară mi-ar păsa,de nu m'ar durea inima pentru ţară. Mi-e milă de voi,şi pentru voi îmi voi pune capul meu.. Să chemăm pe Dumnezeu într'ajutor,ca să plece pe vrăjmaşii noştri sub picioarele noastre. Să trăim slobozi,ori să ne piară pân'şi urma noastră! Fiţi cu mine,şi cu noi va fi izbânda!"

Ioan Vodă ştia către cine vorbeşte.Născuţi cu tradiţiuni eroice în piept şi pe buze,entuziasmaţi prin tonul,prin cuvintele principelui,îmbătaţi prin iluziunea unui viitor glorios,Moldovenii strigară cu glasuri mari - scrie cronica ţării: "Vom pieri toţi lângă Măria Ta! Toţi vom pieri!" Fu adusă Sfânta Evanghelie. "Nu cer să-mi juraţi mie -tună Ioan Vodă- nu mie,ci juraţi unul altuia". A jura unul altuia se zicea a se face "fraţi de cruce"; cei legaţi prin un asemenea jurământ deveneau nedespărţiţi la viaţă şi la moarte.Toţi jurară.Jurară că,dacă vreunul din ei îşi va vicleni credinţa,atunci să-l bată pământul,focul,apa,văzduhul,pânea,vinul,sabia,Dumnezeu şi Maica Domnului: aşa era jurământul ostaşului român!

B.P.Hasdeu(1865)

CÂNTECE DIN OLTENIA

Amărît e omul Doamne
Când se culcă şi nu doarme
Şi mănâncă fără foame
Amărît mai sunt şi eu
Ştie numai Dumnezeu
Plânge inimioara'n mine
Cum copilul de trei zile
Copilul plânge şi tace
Inimioarii n'am ce-i face.
Taci inimă,rabdă tare,
Nu-mi tot spune că te doare.
Piatra piatră de e piatră
Ce stă jumătate'n apă
La o vreme şi ea crapă
Ia vezi inima ce-ţi rabdă.

Foaie verde de-o mălură
Veni cucu'n bătătură
Şi s'aşeză pe-o buturà
Şi zise vreo trei din gură
Să mă las de curătură
Să m'apuc de furătură
Văzui frunza cât paraua
Şi lăstarul ca undreaua
Ştersei puşca şi vergeaua
Şi mi-apucai poteceaua
Unde cântă turtureaua
Poteceaua de pe culme
Potecită cu alune
Că ce vede nu mai spune.

Şi iar verde foi de tei,
Voi,voi,voi,copiii mei,
V'am făcut şi v'am crescut
Cum Dumnezeu a ştiut
Din puţin am făcut mult
Şi la altul n'am cerut.
A venit vremea de-apoi
Să vedeţi şi voi de noi
Cum am văzut noi de voi.

&& Familia dr. Alexandru Iancu din Modena(Italia),a avut,la 11 Octombrie 1961,bucuria primei odrasle: un flăcău voinic,pe nume Ioan.Felicitări

&& In ţară s'a stins din viaţă,în Decembrie,prof.Ion Pop-Câmpeanu, fost director al liceului "Sf.Vasile" din Blaj.La 21 Ianuarie s'a slujit, la biserica unită din Paris,un parastas,organizat de fiul său Grigore şi de Misiunea Română Catolică în Franţa.Indureratei familii,condoleanţe!

&& Asociaţia Românilor din Germania a sărbătorit Sâmbătă seara,27 Ianuarie,la Köln(Maison Belge),Unirea Principatelor.După Te Deum,oficiat de pr.Vasiloschi,şi discursul gen.Ion Gheorghe,corala "Carmen" din Paris,dirijată de Gr.Iosub,a executat un program de colinde şi cântece populare, iar echipa de dans mai multe jocuri.Participanţi,ca la 300 de persoane. Corul a dat răspunsurile şi la slujba de a doua zi.Cu organizarea s'au ocupat,bine,av.Gheorghe Acrivu şi Macarie Avram.

&& O misiune arheologică italiană a descoperit de curând,la Cezarea, în josul unui piedestal,urmele unei inscripţii în latineşte,unde se pot citi lămurit numele împăratului Tiberiu şi al lui Ponţiu Pilat.(La Terre Retrouvée,Paris,1 Iulie 1961).-

&& La Galleria S.Vidal din Veneţia au avut o reuşită expoziţie,între 9-20 Septembrie,pictorii Eugenia Prates Caragaţă şi Eugen Drăguţescu.-

CRONICA PESIMISTULUI

- HRUŞCIOV ŞI ROOSEVELT.La împlinirea a 80 de ani dela naşterea lui Ro-
osevelt,Nikita Hruşciov a trimis un mesaj văduvei fostului preşedinte,elo-
giat că "eminent bărbat de stat,realist".Mesajul exprimă speranţa că noul
preşedinte,tot democrat,Kennedy,va călca pe urmele lui Roosevelt.Asta,pro-
babil,fiindcă mai e o jumătate de Europă de satelizat.. In recenta campa-
nie electorală din India,ministrul la Apărare şi delegat la ONU,Krishna
Menon,persoană ambiguă şi nerecomandabilă,a fost acuzat de adversarii săi,
tot mai numeroşi,că e un filo-comunist.La care,chipurile ca să-l apere,
fiica lui Gandhi,Indira,a spus,într'un discurs la Bombay,că Krishna Menon
nu e mai comunist de cât a fost,la timpul său,Roosevelt.In realitate,nici
Roosevelt nici Menon nu pot fi acuzaţi de comunism,ci de complicitate cu
comunismul: adică de ceva mult mai grav.

- STUPIDITATE OCCIDENTALĂ.Progresele comuniste nu se datoresc deloc u-
nei legi sau fatalităţi istorice,cum pretinde propaganda moscovită: se da-
toresc,mult mai simplu,imbecilităţii şi complicităţilor occidentale.Un
caz: în Guiana britanică,bună parte din populaţie,şi în special muncitori-
mea şi sindicatele,s'au răsculat de curând contra guvernului castrist,da-
că nu chiar comunist,al lui Cheddi Jagan.Solicitată de căpetenia dela
Georgetown,care se vedea pierdută,Anglia a trimis trupe să salveze regi-
mul anti-occidental al Guianei,în speranţa unei gratitudini.Odată salvat,
Jagan a reluat atacurile contra Americii şi Marei Britanii şi se va alià
cu Ruşii.Alt caz: spionul englez Alan Nunn May,după 7 ani de temniţă pen-
tru vina de a fi vândut Rusiei importante secrete atomice,a fost liberat
înainte de a-şi fi ispăşit pedeapsa,şi acum predă fizica nucleară la Uni-
versitatea din Accra(Ghana),unde menţine contacte cu agenţi sovietici.In-
fine: Marea Britanie -tot Marea Britanie,ţara geniului politic!- a decis
să vândă Chinei comuniste un număr de avioane "Viscount",care pot fi uşor
transformate în avioane militare.Faptul că Americanii au protestat,amenin-
ţând că nu vor furniza piese de schimb pentru ele,n'a turburat flegma en-
gleză.Dar,"flegmă" să fie,sau altceva?.. De altă parte,însuş ministrul a-
părării Statelor Unite,Macnamara,a autorizat,nu de mult,vânzarea în Rusia
a motoarelor de aviaţie de tip V-8,pe motiv că,de nu le cumpără în Ameri-
ca,Cremlinul tot le-ar fi procurat în altă parte.Iar afacerile sunt afa-
ceri.Inainte de a fi ministru,Macnamara era director la Ford!

- PORCI REPERIŞTI.Nu e vorba de tovarăşii dela conducerea coloniei repe-
riste,cum vă veţi fi grăbit să credeţi.Ci de nişte porci autentici,despre
cari a vorbit,dela radio Bucureşti,la 26 Ianuarie,inginerul Makarov,un
rus detaşat pentru supravegherea vitelor,în două şi în patru picioare,de
la sovhozul din Puchenii Mari.Purceii din acea gospodărie agricolă model-
ne spune ciolovecul- sunt scoşi la plimbare încă din primele zile după fă-
tare,sunt bine alimentaţi,uneori chiar cu lapte de vacă,iar dimineaţa,de
la 9 şi jumătate la 11 şi jumătate,sunt lăsaţi să se odihnească: niciun
îngrijitor nu are voie să intre în crescătorie,ca să nu le turbure somnul.
Cineva tot trăeşte bine în Repere,slavă Domnului!

- FÂNTÂNA LUI IŢIC. La 10 Ianuarie,Opera de Stat din Cluj a prezentat
în premieră opera "Fântâna cu bucluc" a compozitorului român Max Eiziko-
vici.Geniul poporului nostru a avut astfel ocazia să se manifeste încă o-
dată.In schimb,dela New York,aflăm cu durere că s'a stins,la 80 de ani,cu-
noscutul scriitor şi jurnalist,iarăşi român,Konrad Bercovici,emigrat în
Statele Unite prin 1904,când -spun agenţiile- în România începuseră pogro-
muri antiebraice.Autor a vreo 40 de cărţi,a scris,între altele,o "Istorie
a ţiganilor" şi o biografie a regelui Carol-Lupescu.Cum se vede,există la
Konrad Bercovici o unitate de interese.

- MAI RĂU CA NOI.Nu ştiu dacă faptul poate să ne dea multă satisfacţie.
Dar dintr'o statistică americană recentă rezultă că cei 300 de mii de re-
fugiaţi din Cuba -Batista trebuie că era,totuşi,ceva mai bun decât Fidel
Castro,dacă numărul fugarilor nu era nici a suta parte pe timpul colonelu-
lui fascist- sunt împărţiţi în exact 102 grupuri politice,care nu se înţe-
leg între ele.Să ne mai mirăm de eşecul debarcării de acum un an? Şi de
progresele constante ale comuniştilor,când adversarii acestora,în loc să
facă front unic,compact,îşi risipesc forţele în zadar?

- NU RĂSBOI DE ELIBERARE,CI ALEGERI LIBERE.Când discutăm cu un occiden-
tal,şi expunem situaţia tragică a ţării noastre,interlocutorul obişnuieşte
să replice: "Dar trebuie să înţelegi că nu se poate face astăzi un răsboi
de eliberare,care ar duce la sinuciderea întregii omeniri".Răspuns: "Noi
nu cerem răsboi de eliberare,vrem pur şi simplu alegeri libere,sub control
internaţional,adică ceea ce astăzi li se acordă şi celor mai înapoiate
triburi africane".Aşa,nu deranjăm pacifismul comod al Apuseanului,îngră-
şat graţie rezistenţei însângerate a popoarelor de peste cortină.Facem şi

o faptă bună.Fiindcă aluzia la răsboi, în clima de pacifism, într'adins creiată, ar putea turbura digestia lui John Bull, a unchiului Sam, a lui Signor Rossi, a lui Monsieur Dupont.

- FABULĂ DE ACTUALITATE.Ziarele italiene anunţă că un emigrat în Australia, Ernesto Segato, devenise mut de vreo două luni de zile, pe neaşteptate. Nicio îngrijire medicală nu izbutea să-l vindece.Până ce familia s'a hotărît să-l repatrieze.Sosit acasă, omul nostru, în vârstă de 39 de ani, a recăpătat uzul limbii, şi acum vorbeşte de nu-i mai tace gura.Câţi dintre compatrioţii noştri, amuţiţi de ani de zile în exil, îşi vor aduce aminte că ştiu (şi simt) româneşte la întoarcerea în ţară, când vor avea de pretins însărcinări, medalii, sinecuri pentru "lupta" din exil!

Dragoş Măgureanu

QUATTUOR de Gh.Delavrani

Cresc singurătăţi haine Peste viaţa mea hoinară, Visurile pelegrine Tot mai greu pornesc să doară!	Cine poate să-mi învie Năzuinţa moartă, cine? Cine-mi strânge'n poezie Visurile pelegrine?
Cat în van copilăria Care zace moartă'n mine, Să-mi ucidă bucuria Cresc singurătăţi haine!	Peste primăveri ucise Cântă moartea din ghitară, Versurile mele scrise Tot mai greu pornesc să doară!
Un străin prin lung de zare, Eu colind fără de ţară, Cad dureri copleşitoare Peste viaţa mea hoinară.	Tot mai greu pornesc să doară Visurile pelegrine, Peste viaţa mea hoinară Cresc singurătăţi haine!

&& "Steaua Roşie" sovietică din 24 Dec.1961 a reabilitat pe generalul Ieronim Ubarevici, epurat în 1937, slăvindu-l pentru a fi dat "pilda unei vieţi petrecute în serviciul revoluţiei şi al construirii comunismului". Dacă întremătoarea veste a aflat-o generalul la domiciliu, în vreo mină, închisoare, sau pe lumea cealaltă, nu ni se spune.Se vede că nu era nevoie: căci, mai mult decât reabilitarea lui, pe genialul de servici îl interesează reabilitarea partidului însuş, excesiv de amabil în toate crimele defunctului Stalin... (L'Aurore)

&& La 25 Februarie s'a întrunit la Institutul Pontifical Oriental(Roma), secţia italiană a Soc.Academice Române.S'a discutat problema viitorului congres şi a publicaţiilor Instituţiei.Au fost prezenţi mons.Bârlea, prof.Bruno Manzone, Camilucci, pr.Matteo, Yvonne Menchinelli, Beratti, Mircea Popescu, pr.Bonaventura Moraru, N.Iliescu, Vălimăreanu.

- La Paris a avut loc, la 30 Dec., cununia av.Radu Săvulescu cu o tânără australiană, din a cărei patrie veniseră "în vacanţă".Nuni, dna şi dr.Meţianu.Felicitări au primit, la şampanie, dela toată asistenţa, - inclusiv dela direcţia "Vetrei"...

- Citim într'o gazetă franţuzească că "le prince Marc de Roumanie"(adoptat cândva de defuncta regină Elisabeta a Greciei, ca să-i mai aline singurătatea), care, sub pseudonimul "Favrat", se mai ocupă, cum e la modă, şi cu pictura, îşi va scrie, cum iarăş e la modă, "memoriile".Sigur, de povestit, are ce; interesant, însă, mai ales pentru amatorii de senzaţii, va fi numai dacă va fi total sincer; dar, în acest caz, nu credem că faima fostei noastre familii domnitoare are mult de câştigat...

&& La Vatican a fost primit pentru prezentarea scrisorilor de acreditare, chiar a doua zi după asasinarea, la Havana, a leaderului tineretului catolic din Cuba, noul ambasador al Sovietici lui Castro.Se leagă, unele ziare italiene, de "politicitatea" actului; dar, se ştie, Isus a poruncit să iubim pe vrăjmaşii noştri...

&& P.S.Vasile Cristea a slujit la 11 Februarie, cu un sobor de preoţi, la S.Maria Maggiore, o liturghie românească pentru "biserica tăcerii".

- Uniunea latină a organizat la 3 Febr., la Institutul portughez(Roma), o conferinţă pe tema "Aportul naţiunilor iberice şi galice la formarea lumii latine".Au vorbit 3 profesori: portughez, spaniol, italian.Dintre români au participat mons.Pamfil Cârnaţiu şi prof.N.Iliescu.

&& După ce afirmă, în "Glasul" mincinos, că "Venezuela şi Iranul continuă să nu dispună de producţia lor de petrol, care este şi acum în mâinile trusturilor streine", tovarăşa Gabriela Dolgu spune că "singura dintre micile ţări deţinătoare de petrol care a reuşit să remedieze această situaţie dezavantajoasă este România": care, "apucând pe calea socialismului", cum zice tovarăşa, - "exportă", ca să zicem aşa, totul în Rusia.Chiar şi pâinea dela gura copiilor!

CALENDAR NAŢIONAL

12 Ian.1801: Se naşte, în Elveţia, J.A.Vaillant.Vine în Muntenia la 1829;
în 1831 e director la "Sf.Sava", de unde, fiind prea bun român, e scos de
Ruşi în 1834.A publicat o gramatică română pentru uzul Francezilor(1836),
un dicţionar franco-român(1839), La Roumanie(3 Vol.).Moare la 1 Iunie 1880.

14 Ian.1777: Se naşte la Thorpe-Hall arheologul englez William-Martin
Leake.A publicat Researches in Greece of the wallachian and bulgarian lan-
guages.In Voyages en Grèce, 1814, scria: "Aromânii excelează în montarea
pistoalelor şi puştilor după gustul albanez, în a face aşa zisele filigene
sau ceşti de cafea în argint sau a broda costume albaneze". + la 6.1.1860.

16 Ian.1894: Se naşte la Vlădeni-Gorj "fecioara dela Jiu": Ec.Toderoiu.

17 Ian.1936: Moare luptătorul ardelean Teodor Mihali.N.15.3.1855, Prislop.

28 Ian.1898: Se naşte, la Bucureşti, scriitoarea "franceză" Marta Bibescu.

30 Ian.1846: Guvernele din Bucureşti şi Iaşi decid ca mărfurile ce trec
dintr'un principat în altul -exceptând sarea, care era monopol- să nu mai
plătească vamă, iar pentru export să se întocmească un tarif vamal comun.
Hotărîrea, votată de ambele Adunări, s'a pus în aplicare la 1 Ian.1848.

1 Febr.1860: Se naşte romanistul neamţ Gustav Weigand.A făcut studii
lingvistice în Macedonia, Albania, Grecia.La Lipsca a întemeiat Institutul
pentru limba română.Moare la 9 Iulie 1930.

2 Febr.1882: Moare gen.Gheorghe Pomuţ, ardelean, refugiat după revoluţia
din 1848 în Statele Unite, unde, la 1861, ia parte la războiul de secesiune.
E trimis apoi, până în 1878, consul general al Americii în Petersburg.

3 Febr.1807: Moare "răsvrătitul" turc Pasvan-Oglu(Pasvante).

3 Febr.1827: Moare, la Viena, Alexandru Ipsilanti, şeful eteriei.

4 Febr.1859: Moare, la Iaşi, scriitorul basarabean Alecu Russo.Se născu-
se la 17 Martie 1819 "într'un sat de pe valea Băcului"(jud.Lăpuşna).

5 Febr.1866: Se naşte, în Bucureşti, Ioan I.V.Socec, librar şi editor.Ta-
tăl său, Ioan V.Socec, se născuse la Săcele-Braşov.

7 Febr.1777: Se naşte Dinicu Golescu.Moare de ciumă la 5 Oct.1830.

8 Febr.1936: Moare, la Paris, Jacques Bainville, istoric şi scriitor.De
noi s'a ocupat în La Russie et la barrière de l'Est(Paris, 1937).

10 Febr.1931: S'a stins, într'un spital din Fiume, dr.Iosif Belulovici,
istro-român, autor de studii istro-române.Studiase la Viena, Padova, Budapesta.

11 Febr.1885: Se naşte, la Cudalbi-Covurlui, Emil Panaitescu, arheolog.

11 Febr.1939: Moare, la Bucureşti, artista Maria Ciucurescu.

12 Febr.1847: Moare la Oraviţa dr.Gheorghe Constantin Roja, născut la
1786 în Bitolia(Macedonia), de unde un unchi al său, neguţstor, îl adusese la
vârsta de 8 ani la Timişoara şi-l dase la carte.A publicat Untersuchungen
über die Romanier in Macedonien, Cercetări despre Românii de dincolo de Du-
nare, Măestria ghiovsirii(citirii) româneşti cu litere latineşti.

12 Febr.1862: Se naşte, la Goleşti-Muscel, Al.Davila. Moare la 20.X.1929.

12 Febr.1884: Moare, în Capitală, gen.Christian Tell, născut la Braşov
(1807).Exilat de Ruşi după revoluţia dela 1848, trăise 8 ani în Turcia.

12 Febr.1900: Se naşte, la Bitolia(Macedonia), dansatoarea Florica Capsali.

14 Febr.1828: Se naşte, în Franţa, scriitorul Edmond About.A publicat
Question roumaine şi, în "De Pontoise à Stamboul", are un capitol En Rouma-
nie.Moare la Paris, 16 Ian.1885.

17 Febr.1961: Moare, la Louvain(Belgia), prof.Sever Pop.

18 Febr.1961: Moare, la Freiburg(Germania), contele George Stamati, basara-
bean după tată, nobil german după mamă, născut în Estonia.A publicat studii
despre Basarabia.Cu el dispare ultimul vlăstar al ilustrei familii.

19 Febr.1865: Se naşte, la Rudăria(Banat), Ioan Sârbu, preot şi istoric.
A publicat, în germană, un studiu despre Matei Basarab.Din lucrarea despre
Mihai Viteazu au apărut 2 volume(1904 şi 1907).Moare la 15 Mai 1922.

19 Febr.1874: Se naşte, fiu de răzeş, în Balta Doamnei(Prahova), Stelian
Popescu, directorul ziarului "Universul".

21 Febr.1802: Se naşte la Oradea naţionalistul ardelean, de origine ma-
cedoneană, Emanuil Gojdu, mecenate al culturii româneşti. + 22.1.1870, Budap.

22 Febr.1773: Se naşte, la Hamburg, Christine Reinhard-Reimarus, soţia u-
nui diplomat francez.Venind în Moldova, şi-a scris memoriile: Une femme de
diplomate(Lettres de Madame Reinhard à sa mère(1798-1815).Mission de Mol-
davie - de Paris à Iassy.Moare la 20 Febr.1815.

25 Febr.1910: Moare, la Viena, Karl Lueger, fost primar al oraşului, şef al
partidului social-creştin, mare prieten al Românilor ardeleni, n.24.X.1844.

- - - - - - -

&& De aniversarea unirii Transilvaniei şi Bucovinei, posturile de radio
din Argentina au vorbit despre dreptatea şi entuziasmul acelor clipe - şi
de nenorocirea în care se sbat azi Basarabia şi Bucovina, cum şi întreaga
Românie ocupată de hoardele "liberatoare".-

DORURI ŞI NECAZURI

R.-România: Pe-aicea, "acalmie".. De la un basarabean mai vorbăreţ, venit aici cu o trupă de artişti, s'a aflat că şi acolo e mare jale. Familii întregi au fost deportate şi împrăştiate în toată Siberia, până la gurile Amurului, spre Pacific. Vai de biet român, săracul.. Dar când o fi să se întoarcă binele, are să fie bine şi de ei: scăpăm cu toţii de pacostea "progresului" bolşevic, care ne-a pustiit satele.

M.-Grecia: M'au chemat la Siguranţă şi mi-au pus în vedere să nu mai primesc reviste româneşti, că o să fie rău. După atâţia ani de când "Vatra" ne intră în casă, mă văd silit să renunţ la ea, dar n'am încotro.

T.-Jugoslavia: La noi, caşi în România, e zăpadă şi-i ger, cum stă bine în preajma zilelor ce or să vie. Pregătiri, jale, farmec, cu toatele se împletesc, şi plăcerea de a retrăi clipe trecute destupă doruri apuse, farmece noi.

V.-Franţa: Ansamblul "Carmen" a fost de 24 Ianuarie în Germania, cu echipa de dans şi o parte din cor pentru serbarea dela Köln, organizată acolo de Asociaţia Românilor. A fost frumos, emoţionant, pentru cei care de zeci de ani n'au putut ascultà un cor românesc sau gustà un joc.

C.-Germania: "Vatra" mi-a adus de Anul Nou veşti atât de dureroase, că nu m'am putut gândi la nimic altceva decât la marii noştri dispăruţi. La moartea prof. Herescu şi Sever Pop s'a adăogat, pentru mine, încă o dispariţie, care m'a atins la fel de dureros: la 2 Ianuarie s'a stins de inimă, la 56 ani, un neamţ din Cernăuţi, Rudolf Mally, Ober-Kriminal-Rat, cu studiile la Iaşi şi Bucureşti. Vorbeam ades, la un pahar de bere, de păsurile noastre şi de ţară. Cum se mai bucură când îi dam de citit vreo carte sau revistă românească! Acum e într'un mormânt singuratic - pe care-l vizitez în fiecare Sâmbătă şi duminică, aprinzându-i câte o lumânare, aşa cum era obiceiul la noi.

B.-Statele Unite: Timpul se scurge an de an - şi noi tot departe de meleagurile dragi. Ce n'aş da să mă găsesc cu 20 de ani în urmă, când mă aflam voluntar în războiul nostru sfânt - timpuri de glorie şi curaj românesc! Am văzut recent, aici, pe bădia Ilie Gârneaţă; au fost clipe mari pentru mine, ce-mi vor rămâne amintiri pentru toată viaţa. Il priveam, şi nu-mi venea să cred că am în faţă pe unul din cei Cinci cari acum 34 de ani au pus bazele aceleia ce va rămâne pentru Neamul Românesc: "Mişcarea Legionară". Să ne unim, ca să putem cu toţii împreună să ridicăm din nou pe culmi ceeace viforul şi nenorocirea au distrus.- Alăturat, 5 dolari, dar "Vetrei" de sărbători.-

DIALOG de Vasile Posteucă

Cu mine, Doamne, vruşi să dovedeşti
Că stelele's lumină şi'n noroi;
Dar eu visez de sferele cereşti
Şi-aş vrea să-mi aflu drumul înapoi.

Mă prinde-adesea dorul greu, de-acasă
Şi cum mă sbat prin zile ca'ntr'o baltă,
De-atâta dor, pământu'ntreg miroasă
A trandafiri şi-a lumea ceialaltă.

Arată-mi, Doamne, drumul vechi spre Ti[n]
Că te visez de-apururea, şi'n zori
Deschide-mi pieptu'n zările prea pli[n]
De gândul Tău, cu sfintele-Ti comori,
Şi plâng şi tremur spre cărări stră[in]

De nu-i scăpare din durerea humii,
De numai moartea-i drumul regăsirii,
Dă-mi mie, Doamne, toată noaptea lumii
Şi dă'ne'odată raiul omenirii.
Mi-i dor de Tine şi de'ntregul firii.

&& "VIAŢA NOASTRĀ NU E DECÂT SUFERINŢĀ..".- Revista săptămânală ilustrată "POUR TOUS", ce apare la Lausanne-Elveţia, a reprodus în numărul din 6 Febr. 1962 un bileţel. Zic un bileţel, cam mototolit, de vreo 10 x 14 cm, cu margini rupte şi scris stângaci. Fotografiat pe un fond negru, acest bileţel îndoliat reprezintă sinistra tragedie a unui neam, a neamului românesc.

El a fost strecurat în buzunarul unui ziarist-turist-occidental, pe când acesta căsca gura şi urechile la palavrele unse cu minciuni ale însoţitorilor sovieto-comunişti, puşi să păzească şi să încânte pe streini - pe tot întinsul pământului românesc. Textul - adică acest strigăt - e în limba franceză. Iar dacă scrisul e stângaci, ortografia şchioapă, strigătul este pe înţelesul tuturora. Dar lumea li-be-ră va în-ţe-le-ge?...

"C'est la terreur qui nous gouverne. Les hommes qui sont avec vous, ne représentent pas le peuple. Ce sont les favoris du régime. Nous vous prions de lutter (a luptà) pour la liberté. Notre vie n'est que douleur".

Pe când liftele bine văzute şi gras plătite îşi storceau balele, căznindu-se să aducă osanale regimului de teroare din răsărit, un suflet tare, o mână hotărîtă scârţâià pe o sdreanţă de hârtie, punându-şi viaţa în primejdie, câteva cuvinte, la adresa Occidentului, ca să ştie lumea toată că, pentru poporul român, "viaţa nu-i decât durere"..

Lucia A. Popovici

JUSTIŢIE REPERISTĀ

In sălile tribunalelor din Republica Populară Română, sub portretul ministrului de interne Burăh Tescovici - alias Teohari Georgescu - era afişată cu litere de-o schioapă, roşii, pe fond alb, o maximă dintr'un faimos discurs al "marelui gânditor şi reformator al justiţiei burghezo-capitalisto-fasciste": NU LEGEA ESTE DREPTATE CI DREPTATEA ESTE LEGE. Capul cazangiului de pe vremuri nu era însă capabil de un efort similar. Maxima o furase de undeva sau, poate mai sigur, i-o împrumutase cine ştie ce anonim "burghez declasat", confecţionar de articole şi discursuri pentru o bucată de pâine sau pentru a fi scutit de Jilava şi Canal...

In principiu, se porneşte just dela criteriul că dreptatea trebue să fie lege. Nimic nou deci în afirmaţia ministrului-cazangiu pe atunci, acum "trimis la munca de jos". Dar din moment ce dreptatea a fost odată legiferată, legea este aceea care operează, altfel ce rost ar mai avea diferitele coduri? In lozinca de mai sus stătea ascunsă însă o intenţie demonică, isvorîtă şi ea, ca multe altele, din interpretarea dialectică a istoriei. Legea are caracter de permanenţă şi sancţionează imparţial. Dreptatea este ceva mai flexibilă. Ceva ce poate fi interpretat după cum cer interesele celui care o împarte, mai ales dacă judecătorul respectiv lasă morala la uşe atunci când păşeşte pragul tribunalului. In felul acesta dreptatea a devenit o armă a partidului comunist, care a folosit-o aşa cum i-a plăcut: adică făcându-şi dreptate oridecâte ori îi pică cineva în mână care nu era de acord cu ideea de dreptate făcută de el...

De drept, toată justiţia comunistă e lovită de nulitate. Pentru că nu isvorăşte din tradiţia poporului, nu este elaborată de aleşii lui, nu este împărţită de judecători ci de ofiţerii de securitate, - şi pentrucă, în cele din urmă, este impusă însuş partidului de un ocupant strein, care-şi face dreptate în baza principiului "vae victis".

Dispreţul pentru o asemenea justiţie e ilustrat printr'o sumedenie de răspunsuri ale celor judecaţi de tribunalele militare. Iată numai două. Primul e al baronului Mocioni, judecat în procesul Maniu:

-"Cum hrăneai muncitorii pe moşie?" - întreabă preşedintele. Ce rost avea o asemenea întrebare într'un proces politic, numai cei cari au asistat la asemenea procese pot înţelege.

-"Ca pe porci, domnule preşedinte. Ca pe porci! Le dădeam să mănânce din troacă, în care le aruncam mâncarea cu găleţi din tablă neagră. Nu le dădeam nici măcar linguri. Ca în închisorile domnieivoastre"...

Caracterizarea însă cea mai frumoasă, care a putut fi dată vreodată unei justiţii prostituate în asemenea hal, a fost aceea a unuia din cele mai strălucite talente ale baroului, poate cel mai mare avocat al României dinainte de răsboi. E vorba de apărarea pe care şi-a făcut-o Istrate Micescu. Spiritul lui caustic, ironia, şi mai ales adânca cunoaştere a dreptului penal sunt lucruri ce depăşiseră hotarele ţării, ducându-i faima departe, prin tribunalele Europei de altădată. Cu asemenea calităţi, dar mai ales din cauza atitudinii faţă de ocupant, Micescu nu putea în nici un caz să rămână liber. Pretextul arestării: o aşa numită listă de "guvern de tranziţie" format de el cu încă zece oameni de vază din Bucureşti.

Procesul, judecat la Bucureşti în 1949, a fost una din înscenările grosolane ce se pun la cale în camerele dela etajul cinci ale ministerului de interne. Preşedintele tribunalului militar, cunoscând capacitatea lui Micescu şi temându-se să nu cadă în ghiarele causticităţii acestuia, îi acordă, la "ultimul cuvânt", numai două minute să vorbească. Avocatului obişnuit să pledeze ore în şir, uneia din cele mai spumoase inteligenţe, i se dădeau doar două minute să se apere!

-"Cele două minute acordate pentru apărarea mea nu sunt suficiente. De aceea, mă voi mărgini să spun, cu voia tribunalului, numai o mică fabulă, din care însă onoratul tribunal va înţelege multe"...

Preşedintele şi asesorii populari îşi muşcară buzele. Spontaneitatea lui Micescu fu strălucită. Dau fabula aşa cum mi-a fost povestită de unul care a fost judecat în acelaş proces cu el:

"Cică - spune povestea - s'au întâlnit odată un păun cu o gâscă. Şi au început să-şi laude frumuseţea fiecare. Gâsca îşi etală albul imaculat al penelor, la care păunul opunea varietatea superbă a coloritului cozii. După o discuţie lungă dar fără rezultat, enervat de încăpăţânarea şi îngustimea gâştei, păunul spune: Dacă se va găsi cineva să spună că eşti mai frumoasă ca mine, am să-ţi dau voie să-mi scoţi un ochi! Gâsca căzu de acord, mai ales că nu riscă nimic. Şi plecară să găsească un judecător. La marginea gârlei, într'o groapă, văzură un porc scufundat până la urechi în noroi. Se apropiară şi-l întrebară.

Porcul scoase pentru o clipă capul din glod, se uită cu ochii mici, apoi, fără să gândească mult, spuse: Gâsca e mai frumoasă, pentru că e albă! Şi se afundă din nou în băltoacă. Păunul se ţinu de cuvânt şi gâsca îi scoase un ochi. Mândru din fire, însă, acesta o apostrofă din nou:

- Şi aşa chior, cum am ajuns, tot mai frumos ca tine sunt.
- N'ai auzit ce-a spus porcul?
- Dacă se va mai găsi un alt judecător care să spună la fel cu porcul, am să-ţi dau voie să-mi scoţi şi celălalt ochi!

Şi iar căzu gâsca de acord, şi iar porniră în căutarea altui judecător. Pe măidanul din marginea satului, dădură peste un măgar care păştea printre ciulini. -Care dintre noi e mai frumos? întrebă gâsca.

- Tu, pentru că eşti albă - spuse măgarul. Apoi continuă să mestece nişte ciulini cu ghimpii mari, care-i înţepau gura făcându-i-o să sângere.
- Ai auzit? şi gâsca îi scoase şi celălalt ochi.
- Ce mai ai de spus acum? îi întoarse după puţin vorba, satisfăcută.
- Apoi, ce să mai spun... Dacă te laşi judecat de porci şi de măgari, sigur că până la urmă o să rămâi orb"..

Cele două minute trecuseră. Judecătorii se aleseră cu o lecţie care-i ustură la inimă. Iar Micescu, cu 25 de ani muncă silnică. Fu trimis la Aiud. Peste doi ani, în vara anului 1951, muri din cauza unei complicaţii la prostată. Nu i se dase nici un fel de ajutor. Câteva zile în urmă, directorul Dorobanţu şi doctorul Ranca se certau într'o cameră alături de infirmerie, acuzându-se reciproc de moartea lui. Optimist incurabil, chiar în ajunul morţii Micescu, bătrân de-acum, spunea celorlalţi din celulă că abia aşteaptă să iasă din închisoare ca să se apuce de.. dragoste. Câţi au murit cu speranţa eliberării în inimă?..

D.Bacu("Amintiri inedite")

<u>HAIDUCEASCA</u> de I.U.Soricu

Verde foaie de cicoare,
Gingaşe privighetoare,
Preoteasa zorilor,
Mângâierea florilor,
Lasă cântecul din strune
Pentru zilele mai bune,
Că nu-i vreme de cântat,
Cât sunt răni de răzbunat.

Ci-ţi îndreaptă zborul tău
Către cer, la Dumnezeu,
Şi te roagă zi şi seară
Să ne'nvie codrul iară;
Să dea glas poticilor,
Arme tari voinicilor,
Şi cu dânşii să doinească
Doină nouă vitejească.

&& "<u>Vocea libertăţii</u>" se laudă cu cei "opt ani de luptă în slujba celui mai sfânt ideal dela ivirea omului pe pământ, <u>idealul libertăţii</u>". Curaj cu atât mai lăudabil cu cât, într'un aşa mare număr de ani, n'a reuşit să deschidă pentru Românii din Macedonia nici măcar o şcoală, sau o sfântă biserică! Şi nu ne putem îndoi de lealitatea respectivilor redactori, cari îşi proclamă la toate răspântiile "datoria sfântă de a fi alături de neamul românesc în clipele lui de restrişte şi încercare": ori, ce "încercare" mai teribilă decât pentru Românii din Macedonia, ameninţaţi astăzi pur şi simplu cu desfiinţarea etnică în patria lui Teodosiado?..

&& "<u>Bire</u>" se pune să apere pe soţii Mănuilă, "democraţi desăvârşiţi": "Profitând de încrederea pe care Mareşalul Antonescu i-o acordă"- scrie monitorul din Paris al evreilor- profesorul Mănuilă înţesă birourile Institutului de statistică cu tot soiul de macabei, ba chiar "un foarte mare număr de cripto-comunişti din ilegalitate au fost angajaţi la Statistică, şi nimeni nu i-a deranjat"; "în timp ce prof.Sabin Mănuilă ocrotea intelectualitatea evreească -mai scrie Ben Adam- doamna Veturia Mănuilă ocrotea desenatori, decoratori, artişti evrei".

Credem că acum, în fine, a înţeles oricine ce înseamnă "democrat desăvârşit": protector al evreilor - şi, în general, al oricăror indivizi ce-ţi sapă patria; altfel, eşti huligan.

Aceste "gentileţi" aveau loc în toiul războiului, când stâlpul de totdeauna al ţării româneşti, Ion, lupta desnădăjduit, adesea flămând, desculţ, rău înarmat, să oprească puhoaiele sălbatice împinse peste ţara sa de Marx, Engels şi ceilalţi coreligionari ai protejaţilor soţilor Mănuilă. Pe el, pe Ion, din a cărui trudă se îngrăşau toţi mănuilii şi ocrotiţii lor, nu l-a întrebat nimeni dacă mai poate suporta păduchii pe gulerul cămăşii...

&& Tovarăşul <u>Ilie Creţulescu</u>, "general", înşiră în "<u>Glasul</u>" minciunii imensele realizări ale muncii forţate în ţara ocupată: combinate siderurgice, tractoare, combine, ţevi, rulmenţi, etc. N'ar mai lipsi decât ceva aspirine şi ace de cusut: articole aşa de rare în biata noastră ţară...

<u>EVREII DESPRE EI ÎNŞIŞI</u>

- Eu nu sunt un cetăţean american de credinţă iudaică. Eu sunt un evreu. Eu am fost un american timp de 63 de ani, dar evreu de 4.000 de ani. Hitler a avut dreptate într'un punct: el a numit poporul evreu o rasă. Şi noi, suntem o rasă. (<u>Rabinul Stepfen S.Wise</u>)
- Al doilea război mondial se combate pentru apărarea temeliilor iudaismului. (<u>Chicago Jewish Sentinel</u>)
- Hitler nu vrea războiul, dar el trebue forţat spre aceasta. (<u>Emil Ludwig</u>)
- Noi am fost în război cu el(Hitler) din prima zi de când el a câştigat puterea. (<u>The Jewish Cronicle</u>)
- Sinedriul a produs distrugerea lumii; prin aceasta el a fost de acord cu planul prestabilit de Protocoale ca ambele revoluţii(1905 şi 1917) să aibă loc în Rusia; aşa am avut două războaie mondiale. (<u>H.H.Klein</u>)
- Evreul nu e satisfăcut cu descreştinarea. El iudaizează, distruge credinţa protestantă sau catolică, provoacă indiferenţă, dar îşi impune ideile despre lume, despre morală şi despre viaţă asupra acelora a căror credinţă o ruinează; el lucrează pentru străvechea datorie: distrugerea religiei lui Cristos. (<u>Bernard Lazare</u>)
- Unul dintre cele mai frumoase lucruri făcute vreodată de plebe a fost crucificarea lui Cristos. Intelectual, a fost un gest splendid. Dar in ceva s'a greşit. Dacă eu aş fi fost însărcinat cu executarea lui Cristos, aş fi făcut-o altfel. Vedeţi, ceeace eu aş fi făcut, ar fi fost să-l îmbarc pentru Roma şi acolo să-l dau hrană leilor. Ei n'ar fi putut niciodată face un Mântuitor din firimituri. (Ben Hecht)
- Faptul că Von Pappen şi Frietsche au fost achitaţi nu trebue să întunece faptul că infinit mai marii criminali, cari erau direct responsabili de exterminarea evreilor europeni, ca Iulius Streicher, adevăratul simbol al murdarului antisemitism nazist, au fost condamnaţi la moarte numai pentru antisemitismul lor. Adevărul simplu al procesului dela Nürnberg e acela că el a constituit prima demonstraţie publică şi oficială a lumii creştine împotriva antisemitismului. (<u>American Hebrew</u>)
- Noi evreii, cari ne-am arătat ca mântuitori ai lumii, nu suntem astăzi altceva decât seducătorii, distrugătorii, incendiatorii, executorii ei. (<u>Oscar Levy</u>)
- Trebue să recunoaştem că noi evreii suntem o naţionalitate distinctă, în care orice evreu, oricare ar fi ţara lui, poziţia sau umbra de credinţă, este în mod necesar un membru. Organizează, organizează, până când fiecare evreu va trebui să se ridice, să fie numărat, numărat cu noi, - ori să se recunoască, conştient sau inconştient, printre puţinii cari sunt contra propriului lor popor. (<u>Louis Brandeis</u>)
- Acum 1900 de ani voi, neamurile, eraţi o rasă păgână, inocentă, fără griji. Sacrificaţi la zei nenumăraţi.. Vă îngâmfaţi neruşinat de gloria trupurilor voastre nude.. Dar noi nu v'am lăsat singuri.. Noi v'am cucerit cum nici un imperiu de-al vostru n'a subjugat vreodată Africa sau Asia. Am reuşit aceasta numai prin irezistibila forţă a spiritului nostru, prin idei, prin propagandă. (<u>Marcus Eli</u>)
- Cauzele generale ale antisemitismului au fost întotdeauna greşelile evreilor înşişi şi nu greşelile celor ce li se opuneau.. Prin natura sa şi prin tendinţele sale e inevitabil ca evreul să nu joace un rol în revoluţii. (<u>Bernard Lazare</u>)
- Revoluţia bolşevică în Rusia a fost opera creerului evreesc, a neastâmpărului evreesc, a planului evreesc, a cărui ţintă este să creeze o nouă ordine în lume. Ceeace s'a reuşit atât de excelent în **Rusia**, graţie creerului evreesc, neastâmpărului evreesc şi prin planul evreesc trebue deasemenea, prin aceeaşi minte şi forţă evreească, să devină o realitate peste tot pământul. (<u>The American Hebrew</u>)
- Noi evreii suntem un popor. Un singur popor.. Când ne scufundăm, devenim proletariat revoluţionar, ofiţerii subordonaţi ai unui partid revoluţionar; când ne ridicăm, atunci se ridică şi teribila noastră putere, puterea pungii. (<u>Theodor Herzl</u>)
- Noi suntem interesaţi în diminuarea, distrugerea goimilor. Puterea noastră stă în lipsa cronică a hranei, în slăbiciunea fizică a clasei muncitoare, deoarece prin tot ce aceasta înseamnează ea este transformată în sclavul voinţei noastre; ea nu va găsi în autorităţile ei nici forţa nici energia necesară să se împotrivească voinţei noastre. Foamea creiază dreptul capitalului de a conduce muncitorul în mod mai sigur decât îi fusese

dat aristocrației prin autoritatea legală a regilor.Prin lipsa,prin invidia și ura pe care foamea le provoacă noi vom mișca mulțimea și cu mâinile noastre vom mătura pe toți cei ce stau în calea noastră.

Când va suna ora pentru Dumnezeul nostru și al întregei lumi să fie încoronat,vor fi aceste mâini însești care vor isgoni tot ce poate fi o piedică la realizarea acestui fapt.Cu aur,noi putem cumpăra cele mai rebele conștiințe,putem finanță toate împrumuturile statale,și astfel să ținem statele la discreția noastră.Deja(dija..) băncile principale,schimburile din întreaga lume,creditele tuturor guvernelor,sunt în mâinile noastre.(Rabinul Reichorn) -

- Când vom deveni stăpâni ai lumii,vom privi ca indezirabilă existența oricărei religii,cu excepția celei a noastre,proclamând un Dumnezeu cu care destinul nostru e legat ca popor ales.. Pentru acest motiv trebue să distrugem toate celelalte religii.(Al XIV-lea Protocol) -

Christian Nationalist Crusade(Los Angeles)

SCUT ȘI ARMĂ de George Coșbuc

Domnul sfânt să ne iubească,
Și-al său Duh ocrotitor
Plin de pace să plutească
Peste Țara Românească
Și-al Românilor popor!

Noi prin vremi ce ne'ncercară
Altă armă n'am avut
Numai dragostea de țară
Ce strămoșii ne-o lăsară,
Și pe Domnul Sfânt de scut!

Dar ne-a fost destul atâta!
Fruntea sus! voi frați ai mei!
Astfel Cerul hotărît-a
Să ne 'nalțe amărâta
Țară,prin puterea ei!

Mai fățiș,mai fără veste
Ne-ați lovit,dușmani de voi!
Dar ce-a fost a fost,poveste!
Dragostea de țară este
Și mai tare-acum în noi.

Și de cine ne-o fi teamă?
Mult a fost,să vă răbdăm,
Nebăgați de voi în seamă -
Astăzi știți voi cum ne cheamă
Dacă nu,să vă 'nvățăm!

Numai Domnul ne iubească
Și-al său Duh ocrotitor
Plin de pace să plutească
Peste Țara Românească
Și-al Românilor popor!

6& PARIS. La biserica română a avut loc Duminică 17 Decembrie,cu participarea unui episcop rus și a mai multor preoți,un parastas organizat de refugiați pentru toate victimele regimului comunist,dela instalarea sa în Rusia și'n țările robite.Răspunsurile au fost date de de corul român, dirijat de Gr.Iosub; iar predica a rostit-o,în franceză,pr.Boldeanu.-

- Asoc.Femeilor Române Ortodoxe a organizat Joi,21 Dec.,tradiționalul pom de Crăciun.Fixat -cine știe de ce!- la o oră nepotrivită(5 p.m.),când toată lumea era la lucru,participarea a fost destul de slabă.Noroc cu Mihaela Bacu -3 ani!- care,cu gingașele-i colinde,a mai ținut un pic moralul...

- Adevărata serbare de Crăciun a dat-o Sâmbătă seara,30 Dec.,în sala unei biserici catolice(St Severin),corala "Carmen".Gazde au fost,într'o savuroasă scenă de familie,"soții" Mitică Popa și Doina Ienciu,cu "respectivii" copii: Joițica și Manani Nacu,și Mihaela Bacu.Inchegată "casa",au picat și musafirii de sezon: un Moș Crăciun de statură haiducească,întruchipat de Traian Miron,care,în versuri meșteșugite,a luat în răspăr politica internațională,încheind așa: "Și m'oi duce mai departe - 'n alte țări,orașe,sate - Că mereu îmi tot mut șatra - Ca Vălimăreanu "Vatra" - Eu mă duc,acum,fârtați - Iar la anul în Carpați - Să ne vedem sănătoși - Liberați și mai voioși - Mai cu gânduri către cer - Lerui Doamne,Lerui ler"; Mihai și Ion Durand,au venit cu steaua; Gr.Iosub cu niște flăcăi,fiind prea mulți,au cântat niște colinde "în curte"; cu plugușorul au venit, în sgomot de buhai,Chiriac și Dan Diaconu - cari mai apoi au adus "în casă" și capra,în piele de.. plocad(dar mai jos se distingeau niște.. pantaloni cu dungă),"interpretată" de Corneliu Dolana.

Pauza a servit surorilor Marica și Seva Vurduni la strângerea obolului pentru acoperirea cheltuielilor.După care,pe scenă a apărut corul "Carmen", cu soprane și altiste în costume românești.A cântat: Bună dimineața la Moș Ajun,O ce veste minunată,Nouă azi ne-a răsărit,Astăzi s'a născut Cristos,Sus în poarta raiului,Iarăși vin colindători,In orașul Betleem,Cetinele-Cetioară,Cetiniță-Cetioară,Dacă magii au plecat,Steaua sus răsare.

- A doua zi,Duminică dimineața,31 Decembrie,s'a slujit un parastas pentru membrii decedați ai soc."Carmen".După care,la un pahar de vin -stimulat,pe lângă alte bunătăți,de niște cârnați preparați de însuș dirijorul- s'a realeș,prin aclamații -"însuflețite",desigur..- vechiul comitet,în urale de "mulți ani trăiască".Mulți ani trăiască!-

M A J A D A H O N D A

..In ziua de 14 Ianuarie,diminența,ni se spune că este o camionetă care merge la Toledo.Mă îmbrac și plec.In mașină văd pe caporalul nostru,un soldat din escuada noastră și un sergent din altă secție,toți plini de sânge și bandajați la cap. Ce este? întreb eu. -Moța,Marin,morți! răspunde caporalul.Nu-mi vine a crede,dar confirmă și sergentul.Am izbucnit atunci într'un plâns desnădăjduit și am plâns cum n'am plâns niciodată în viața mea.Au început să plângă toți în mașină.

Am plecat cu inima zdrobită spre Toledo.Șeful spitalului militar,căruia i-am povestit cele întâmplate,la dorința mea m'a dus cu mașina lui la guvernatorul militar din Toledo.Colonelul,care ne cunoștea,a rămas și el profund emoționat când a auzit de moartea lui Moța și Marin.Am trimis atunci trei telegrame în țară,și una generalisimului Franco,anunțând moartea lui Moța și Marin.Dumnezeu a vrut ca tocmai eu,care i-am iubit atât de mult,să am trista misiune de a le anunța moartea.Telegramele trimise în țară erau adresate Căpitanului,dlui General și dlui Prat y Soutzo,sperând că din toate trei trebue să ajungă vreuna.Au ajuns toate.Pentru o astfel de nenorocire au avut bunăvoința să lase telegramele să ajungă.Noi eram disperați.Am fi fost mult mai bucuroși să fi murit cu toții.Peste o zi a venit o telegramă dela Căpitan,prin care ne anunță că vine dl General

..Pe când stăteam amărât în pat,deodată se deschide ușa și apar dl Clime,Alecu și părintele Dumitrescu.Am simțit un amestec de bucurie și durere,căci văzându-i pe ei am simțit cu adevărat pierderea lui Ionel Moța și Vasile Marin.Parcă tot mai aveam speranță,că nu-i așa,că a fost o înșelare.Atunci am aflat din gura dlui Clime mărețul și tristul sfârșit al celor doi sfinți eroi.Veniseră cu o camionetă care evacuă de pe front și alți morți.La Grignon trupurile camarazilor noștri au fost puse în niște sicrie provizorii și cu altă camionetă aduse până la Toledo.Le-au depus în cripta cimitirului,iar cei trei veniseră să mă vadă pe mine.Aveau înfățișarea unor spectre ,în special Alexandru Cantacuzino parcă era o fantomă venită din alte lumi.Mi-au povestit de noaptea de groază petrecută de pe front până la Grignon.Intr'un camion unde erau vreo 30 morți,înțepeniți,cu priviri fixe,au trebuit să călătorească noaptea pe frig,10 ore.Picioarele se încleiaseră de sânge.La fiecare hurducătură capetele morților se loveau de scânduri,de podea.Iți trebuesc nervi ca să poți suporta asemenea călătorie.Ajunși dimineața la Grignon,cu mare greu au putut să scoată pe băeții noștri din încleștarea morților,căci cadavrele înlemniseră.

Se pare că în ultimele zile norocul ne-a părăsit.Unde mai erau zilele când treceam prin ploaia de gloanțe ca și cum am fi mers la cine știe ce petrecere.Cădeau în dreapta și în stânga.Grupul nostru rămânea mereu întreg,încât spaniolii,superstițioși cum sunt,credeau că avem puteri supranaturale.Se uitau la noi cu respect,dar și cu invidie.Ei săracii nu știau că Arhanghelul Mihail ne păzea.Si tot în voia lui au căzut Moța și Marin într'o după amiază nouroasă,la Majadahonda.

Dl Clime,cu vocea lui caldă și îndurerată,mi-a povestit cum s'a petrecut tragedia: - După ce ai plecat tu,noi am adormit în căsuța care i se dăduse companiei noastre de cantonament.Somnul nu ne-a tihnit,căci,oricât de obosiți eram,sgomotul bombardamentului și al luptei nu ne lăsa să dormim.A doua zi dimineața,compania noastră trebuia să facă o învăluire de flanc.Am luat poziție în șanțul unei șosele.Apoi ni s'a dat ordin să întărim poziția.Am început să lărgim șanțul și să mărim taluzul.Moța și Marin au adus cărămizi dintr'o stivă și și-au făcut o mică fortăreață în față. Poate presimțeau ceva.Spre seară am fost duși în alte tranșee.A fost un frig îngrozitor.Aproape toată noaptea am lucrat să întărim tranșeele.Lui Ionel Moța și lui Marin le-a căzut o porțiune foarte rea.Tranșeea era puțin adâncă și pământul se săpa tare anevoie.Șiroaie de sudoare au curs pe fruntile lor.O muncă istovitoare în bătaia inamicului.La lucru s'au încălzit și au asudat.Sudoarea ieșise și prin veston,apoi a început să înghețe pe ei.S'au trântit unul lângă altul,să se încălzească.Apoi 3 ore de santinelă,în care timp nu ai voie să te miști.

Spre ziuă inamicul a început un bombardament vijelios de toate calibrele asupra trupelor noastre,apoi încetul cu încetul s'au potolit.Pe la orele 12 iar s'a pornit cu moarte pe noi.Era un sgomot,un foc de nu se mai putea ști ce este,tranșeele erau aruncate în aier.Morți,grenade,rachete.Deodată,la orizont,apar tancurile rusești: am numărat 17. Pe lângă bombardamentul artileriei mai sosesc și tancurile să verse foc.Tunurile lor cu tragere rapidă seceră,mitralierele varsă puhoi de gloanțe.In spatele lor infanteria vine în rânduri dese.Incepem și noi a împușca în ei.Tunurile antitanc intră în funcție.Artileria noastră răspunde celei inamice. Deodată se aude un obuz de mare calibru ce vi-

ne în spre noi.Se simte după șuerat că va cădea aproape.Ne culcăm în fundul tranșeei.Părintele Dumitrescu fredonează "A'nceput vifornița cea mare"

O răbufneală grozavă.Am impresia că s'a dărâmat tot cerul pe noi.Sărim în sus.Inamicul se apropie.Pușca mitralieră nu mai funcționează.In toate părțile răniți.Pentru moment nu ne dăm seama de dezastru.Alecu se repede la pușca mitralieră și încearcă să o pue în funcțiune.Dușmanul înaintează mereu.Obuzul a ucis și a rănit întreaga noastră secție.Alecu se uită și vede pe Moța și Marin morți.Cu un răcnet nebun ne strigă acest lucru.Noi tragem de zor cu pușca.Dușmanul e aproape de tot.Peste câteva clipe vom fi înconjurați și uciși.Dar ne vine în ajutor altă grupă cu o pușcă mitralieră și reușim să oprim inamicul pe loc.Alecu desface haina lui Ionel Moța,scoate tricolorul cu care era încins și-l așterne peste ei.Din buzunarul lui Ionel cade ceasul.A stat din cauza exploziei.Arată ora 4,45. Inamicul,ținut de focul nostru,începe câte puțin să se retragă.Ducem corpurile băeților într'o casă,facem un fel de masă,aprindem un căpețel de lumânare.Părintele Dumitrescu rămâne de veghe să facă rugăciuni.Vine și preotul catolic,face o rugăciune plângând,sărută drapelul și pleacă.Noi am stat toată noaptea în tranșee.Abia a doua zi am căpătat permisiunea de a însoți corpurile la Toledo.-

Corpurile camarazilor noștri au fost aduse la morga spitalului Doncellas Nobles.Impreună cu părintele Dumitrescu ne-am dus să le vedem.Am trecut prin mai multe curți interioare și am ajuns în fața câtorva trepte ce duceau la camera unde se aflau corpurile lui Moța și Marin.O durere adâncă îmi rodea sufletul.Acești camarazi,cu cari acum câteva zile am fost împreună,care erau plini de viață,de elan,de curaj,acum stau fără mișcare întinși pe masa de operație.Mă apucă un fel de răsvrătire împotriva soartei,împotriva rânduelilor pământești.Moța,- acest om extraordinar,în care se frământau atâtea idei geniale - mort! Marin,- această ascuțime de minte pierdută pentru totdeauna,- nu,nu se poate! Am credința că se vor scula când mă voi apropia de ei.Moța și Marin morți,acest lucru nu-l puteam crede atunci,cum nu-mi vine să cred nici astăzi.

Pașii noștri sună sec pe podeaua de piatră a camerei.Două sicrie albastre sunt așezate unul lângă altul,așa cum au fost în viață împreună.Cu o adâncă emoție dăm la o parte capacul de pe cosciugul lui Ion Moța.Parcă doarme.Fața senină.O seninătate dumnezeiască,e mulțumit că și-a îndeplinit destinul.Mă apropiu de el și-i pun mâna pe obraz.Il chem încet pe nume în speranța unei minuni,a unui răspuns.Ionel doarme somnul cel fără vise și fără de sfârșit.Lacrimile calde îmi frig ochii.Părintele,printre plânsete îngână o rugăciune,încet,fără grabă,ca o adiere de vânt.

Desfacem sicriul lui Marin.Fața are răni,care îi dau însă o majestate războinică.Nu are înfățișare urâtă,din contră.Câteva firișoare de sânge ce se preling,par niște părâiașe de rubin.Ionel Moța a primit lovitura de obuz în plin,dar nu are nici măcar o sgârietură pe obraz,e senin și sfânt. Marin are răni numai pe față și în partea stângă a pieptului.Trăsăturile lui par și mai bărbătești acum.Intotdeauna Moța a fost sfântul viteaz,iar Marin eroul neînfricat.Mă uit la amândoi și-mi aduc aminte de articolul lui Ionel Moța: "Cranii de lemn".Da,cranii de lemn,acum.In ele însă s'au frământat o lume,speranțe,credințe,avânturi.Trupurile nu mai au viață,dar sufletele lor sunt cu noi,le simțim la tot pasul.Ele ne vor duce la biruința finală.Sufletele lor vor mișca steagurile noastre victorioase și din înălțimea lor vor binecuvânta jertfa noastră.

Neculai Totu

&& A declarat Nahum Goldman,președintele mondial al Evreilor -și n'avem motive să ne îndoim,căci o scrie "Biro",oficiosul evreesc din Paris și "cel mai bine informat" în materie- că "Germania a plătit până acum despăgubiri de 6 bilioane dolari pentru atrocitățile comise de regimul nazist", adică "de patru ori mai mult decât s'a crezut în momentul semnării acordului de despăgubiri".Așa fiind,și având în vedere dibăcia afaceristă a "rasei alese",nu-i tocmai sigur că evreii regretă cele petrecute: dacă,în loc de 6 milioane,cât pretind ei,ar fi fost uciși,să zicem,12 milioane, și încasările s'ar fi dublat.Și asta contează! Cât despre victime,nu prea e clar în ce fel s'au simțit "despăgubite"...

&& Spune "România" că,la B.Aires,dl Văllimărescu -ce i-or fi trebuind doi "l" la un nume,romînesc,și deja chilometric?- de 8 Noembrie,"în cuvinte însuflețite a scos în evidență personalitatea M.S.Regelui Mihai".Având în vedere subiectul,ne închipuim ce efort teribil l-a costat,ca să se.. "însuflețească"...

&& Publică "Glasul" minciunii o poză cu "turiști străini în vizită prin Bucuresti",în care aceștia se uită cu atâta uimire la un autobuz,încât e limpede că nu mai văzuseră așa ceva în Repere...

DIN ZIARE,CĂRȚI,REVISTE

& Allan Steiger,în "The Cross and the Flag",Iunie 1961: Sionismul s'a
observat a fi puternicul aparat politic în spatele creșterii comunismului
internațional.Pare a fi destulă evidență documentară de a dovedi această
credință populară.Sioniști bogați și influenți s'a dovedit a fi bancherii
care,prin băncile mondiale,pompează forță economică în Sovietul interna-
țional..

- Procesul Eichmann e împușcat din spate.Mii de întrebări s'au pus.De
ce a fost răpit acest om? De ce a fost legat de pat și torturat zile în-
tregi până a fost dispus să spună ce se dorea? De ce n'a fost judecat pe
pământul unde se pretinde c'ar fi comis crima? De ce pentru prietenii și
martorii lui e periculos să vină și să mărturisească în favoarea lui? În-
cepe o reacțiune emoțională.Acest om a fost încuiat într'o colivie de sti-
clă și torturat în public săptămâni și luni întregi.Dacă cel mai mare soa-
rece din comunitate ar fi prins și încuiat într'o colivie,publicul ar re-
acționa contra torturii acestui urât rozător.Printre evreii americani a
început panica.Chiar Liga anti-defăimătoare și Comitetul evreo-american,
conform Newsletter evreești,încearcă să se desolidarizeze de tehnicile ri-
tuale ucigătoare conduse de Ben Gurion la Ierusalim în legătură cu cazul
Eichmann.Reacțiunea mondială contra evreimii organizate,sioniste și războ-
iătoare,s'ar putea transforma în ceva groaznic,mai ales când procesul e
făcut la o aruncătură de piatră de desertul sterp al Arabiei,unde peste
un milion de arabi au fost goniți să înfometeze și moară din cauza evrei-
lor care acum ocupă Palestina.-

& Rodrigo Royo, "SP", Madrid: Cred cu tărie că pierzătorii(războiului)
erau îndreptățiți să câștige și că învingătorii meritau să fie înfrânți..
Nazi-fasciștii n'au fost așa de răi cum au fost zugrăviți de evrei.Dacă a
fost vreo persecuție a evreilor sub Hitler,persecutarea naziștilor de că-
tre evrei în ultimii 16 ani a fost mult mai feroce.Sunt sigur că n'au fost
camere cu gaz,cum se pretinde,pentru exterminarea evreilor.Am fost în ca-
merele de gaz germane.Ele erau instalări tehnice ale armatei pentru a ex-
perimenta măștile soldaților.Tot ce s'a spus în această privință e curată
invenție.. Dacă,după ce au câștigat o victorie pe care n'au meritat-o,în-
vingătorii arătau puțină generozitate,relele incurabile de care suferă
azi lumea ar fi putut fi evitate.Insă nu.Invingătorii n'au avut caritate
în inimile lor,nici simț de cavalerism,de creștinism.Acest lucru e demon-
strat de procesul Eichmann.Cu toate defectele sale,Spania este o oază în-
tr'o lume lipsită de ordine,justiție,respect pentru persoana omenească.-

& Prof.Gh.V.Milică,în "Cum vorbim",București,Ian.1950: O nouă dovadă
că limba este un produs al structurii economico-sociale și se transformă
odată cu aceasta de-alungul timpului este și cuvântul coadă.La origine cu-
vântul a denumit organul animalelor format din prelungirea coloanei ver-
tebrale,apoi,metaforic,el a însemnat și ceea ce reiese din împletirea pă-
rului la femei.Dacă pentru singular,în ambele înțelesuri,există o singură
formă,pentru plural avem două: cozi și coade.Pentru crearea celei de a do-
ua forme,s'a pronunțat,alături de tendința firească a diversificării,și
dorința prestigiului,fiind vorba de a deosebi un organ uman de unul animal.

Cuvântul a străbătut astfel istoria până la războaiele mondiale,când,
din cauza economiei de război și a restricțiilor în însușirea produselor,
s'au format,în fața magazinelor,șiruri mai lungi sau mai scurte de cetă-
țeni,postați unul în spatele altuia în așteptarea posibilității de cumpă-
rare,foarte asemănătoare cu niște cozi.Cuvântul acesta,format metaforic
după cel prezentat mai sus,este un substantiv nou,deosebit de cel vechi
prin faptul că el nu mai are un înțeles individual,ci este un substantiv
colectiv,denumind totalitatea oamenilor așezați în fața unui magazin,în
șir sau chiar în dezordine,dar înghesuiți.

Cuvântul acesta nou,de o proveniență specifică economiei capitaliste
anarhice și războinice,este sortit să dispară.Economia socialistă va în-
lătura existența cozilor din fața magazinelor,iar acest cuvânt va intra
în arsenalul vechiturilor lingvistice,înregistrate și păstrate doar de
dicționare.

Cu totul inversă este situația derivatului codism,care înainte de 23
August era foarte rar întrebuințat(numai în studiile marxiste,care pe
vremea aceea erau ilegale),iar astăzi a ajuns să fie cunoscut de masă.Co-
dism este "faptul de a se târî în coada maselor",de a nu avea inițiativă,
de a nu lua conducerea mișcărilor populare,ceea ce e o dovadă de oportu-
nism pentru un om politic.Termenul s'a încetățenit în limbajul nostru pu-
blic,pe măsură ce nivelul politic și ideologic al maselor s'a ridicat,da-
torită muncii și luptei duse de P.M.R. în domeniul educației.

Răspândirea cuvântului <u>coadă</u> în sensul lui nou mai dovedește ceva. Motive de "a face coadă" erau și în trecut, dar, din cauza dezorganizării și anarhiei care domnea sub regimul burghez, cei exploatați nu stăteau la rând, ci se îmbulzeau, iar exploatatorii nu stăteau nici ei la rând, ci intrau pe ușa din dos, unde erau serviți imediat. Ordinea astfel introdusă, fără privilegii de clasă, este deci o urmare a luptei clasei muncitoare...

& Gerald L.K.Smith, <u>Crima secolului</u>, în "The Cross and the Flag", Dec.60: Infiîntarea Statului Israel e un compus de crimă, ipocrizie și înșelăciune. Orice sacru principiu a fost violat. Orice lege și doctrină în legătură cu dreptul de proprietate a fost violată. Era o suprafață de pământ ce aparținea unei populații de aproape două milioane de suflete. Deodată, fără niciun Dumnezeu în ei, politicienii controlați de evrei din Anglia, Statele Unite și celelalte națiuni vestice au început să furnizeze arme, munițiuni și bani unei puternice clici de sioniști cu înțelegerea că ei mergeau în Palestina să fure o proprietate de o valoare aproximativă de zece bilioane de dolari. Au furat-o. Au ucis proprietarii ce-au opus rezistență. Au gonit din locurile lor proprietari de case, de pământuri și comercianți, fără nicio compensație și fără vreo legitimă îndreptățire - decât că ei, evreii, voiau să aibă ceea ce arabii posedau deja. Au exploatat sentimentalismul unui grup de creștini smintiți, amăgiți și rău informați, spunându-le că ei, evreii, erau poporul ales al lui Dumnezeu și ca atare aveau dreptul să ia acest pământ în numele relei interpretări a Sf.Scripturi.

- Acum e lucru știut în arhivele agențiilor responsabile de investigație că politica trădătoare din interiorul Departamentului de Stat și personalitățile împăciuitoare din jurul președintelui Statelor Unite au fost responsabile de răsturnarea regimului pro-american din Cuba și instalarea comunismului castroit. Vinovatul principal a fost "<u>The New York Times</u>", care a cheltuit mii de dolari și timpul numeroșilor reporteri întărind pe Castro și punând temelia victoriei sale. "The New York Times", posedat și administrat de către familia evreească Sulzberger, a avut întotdeauna ambiția să influențeze și determine politica diplomatică americană, întocmai cum "London Times" influențează politica britanică.-

& <u>Neculai Totu</u>, "<u>Insemnări de pe front</u>", București, 1940: Intr'o grădină lângă Toledo era un monument frumos lucrat în piatră, iar deasupra fusese o statuie de marmoră ce înfățișa pe Isus Hristos în mărime de vreo 8 metri. Acum zăcea doborîtă la pământ, distrusă de comuniști. Capul lui Isus, ciopârțit de gloanțe de mitraliere, sta jos cu privirea în cer, parcă se ruga lui Dumnezeu pentru ca să ierte păcatele oamenilor. Capul statuei avea acum din cauza așchiilor sărite un aspect mai pronunțat de durere, care te impresiona adânc. Ce frământări au putut îmbolnăvi atât de tare sufletul spaniolilor încât să ajungă la asemenea acte?

Ce contrast de felul cum s'au purtat cu sinagoga! Am văzut-o. Nici măcar un ochi de geam spart! Nici noi nu admitem să distrugem locașul de închinăciune fie al cui ar fi, dar când toate monumentele religioase creștine au fost distruse, iar templul evreesc a rămas intact, ne punem și noi o întrebare. Comuniștii sunt contra religiei, dar contra religiei mozaice nu? Este știut însă că toți șefii comuniștilor sunt jidani, și atunci se explică intoleranța față de toate celelalte rituri și respectul față de religia mozaică. Cât de fericit și luminos era Ionel(Moța) când spunea: Vă dați voi seama ce înseamnă să mori pentru Dumnezeu, pentru Isus? Ce fericire ne-a fost hărăzită nouă!

_----_ _-_ _----_

&& Semnalăm, în câmpul reacțiunilor sănătoase la "pângărirea cântecului românesc" o demnă intervenție a inimoasei doamne <u>Lucia Bourgeois Popovici</u> către direcția dela Radio Sottens(Elveția): "Permiteți-mi să vă semnalez că emisiunea de Vineri seara, 15 Dec.1961(O.U.C.), a făcut o eroare. Programul Sottens a indicat la ora 20.50: <u>Folclor românesc</u>. Mare mi-a fost surprinderea când am auzit un cântec în <u>idiș</u>! Nu știam, în adevăr, că un cântec idiș se poate chema folclor românesc!.. Ce cântă atunci folclorul idiș? Poate să cânte cântecul idiș "Ghidala, ghidala, ghidala dam - Ghidala, ghidala, ghidala dam", dar asta cu siguranță nu-i folclor românesc. Poporului idiș nu-i place desigur să audă asemenea erori - și nici Românului adevărat".-

&& Prin "<u>Glasul</u>" minciunii, "<u>Comitetul Romîn pentru Repatriere</u> dorește tuturor compatrioților de peste hotare ca în anul ce vine să-și vadă realizate visurile de înapoiere acasă, în patria scumpă". Câtă mizerie trebue că e în țară, dacă până și această tristă sculă sovietică a trebuit să se alăture dorinței unanime a robilor din țară, de a-și vedea moșia liberată!..

&& <u>Societatea Academică Română</u> își va ține al VI-lea congres, între 7-14 Sept.1962, la Universitatea din <u>Londra</u>. Tema: Angajament și răspundere.-

<u>IN LOC DE PLUGUȘOR</u> de Dumitru Bacu

Foaie verde bob negară
ascultați pe vânt de seară
plugușor fără de țară,
plugușor făr'de noroc
spune inimă cu foc:

La fereastra troenită,
la portița priponită
nu mai vin colindători
să vestească sărbători.
Sorcova ne-au îngropat
Colindul ni-i ferecat
biciul ni l-au destinat
să ne mâie la pieire
fără vrere, fără știre.
Azi urările străbune
nimenea nu le mai spune.
Toate tac în noaptea sfântă
doar durerea mai cuvântă.
In vatra căminului,
sub umbra destinului,
șueratul spinului,
prieten românului,
ajuns rob străinului.

Ziceți măi feciori cu foc
cântecul făr'de noroc.

Mâine anul se 'noiește
plugușor nu mai pornește
pe la case a ură...
vreme cruntă, viață grea.

Bădița Troian e dus
undeva, pe Mureș sus,
ori în ocnele de sare,
ori pe Dunăre spre Mare,
la tăiat de stuf uscat
pentru Roșu-împărat.
Viața-i curge pe'ndelete
printre cruci și baionete.
Singur doar cu gândul lui
și sub paza cerului,
noaptea-i cântă stelele,
ziua păsărelele,
și așa din an în an
trupul badelui Troian
e sortit mormântului
odihnei pământului
ne'ngropat de nimene
plâns de Sfânta Vinere...
Și-așteptând, în satul lui
crește barbă fiului.

Ia mai ziceți măi flăcăi
un blestem pentru călăi
și mânați ușor pe seară,
că povestea ni-i amară,
lungă este ca durerea
și amară ca și fierea.
Ia mai mânați măi, hăi-hăi,
bată-i Domnul pe cei răi.

Armăsarul Graur,
cu șeaua de aur,
cu frâu de mătasă,
cât vița de groasă,
e de mult pe Bărăgan
dus de sluga lui Ivan,
să smulgă cu pieptul lui
inima pământului
și s'o schimbe'n grâu curat
pentru hâdul împărat.

Și când truda se sfârșește,
vântul mare că pornește
lacrimile cerului
și asprimea gerului,
ca sămânța să'ncolțească
din durerea țărănească
și să poarte'n rodul ei
toată scârba țarinei
blestemul plugarului
pe capul tâlharului.

Ia mai ziceți măi feciori
cânt de trudă și sudori
și mânați tot mai încet
pentru biet românul biet
ca povestea să-i aline
cele clipe, mai senine,
ce-i rămân arareori,
după truda până'n zori
la pofta ciocoilor
arză-i focul norilor.

La lună, la săptămână,
cu inima arsă'n mână,
ies copiii satului
la răscrucea hatului
să privească și să vadă
de a dat pământul roadă,
de e grâul răsărit,
de e bobul aurit,
de-i în spic ca vrabia,
și în pai ca trestia,
Și cum vine veste bună,
ori pe soare, ori pe lună,
ori pe toamnă, ori pe vară,
sub lozincă de ocară
se pornesc iscoditorii,
brigadirii, pânditorii,
și în loc de Plugușor,
la geamul țăranilor,
bat cu pumnul îndârjit
chemând brațe la trudit.
Pe ogoarele furate,
suduiți, pe nemâncate,
ostenesc flăcăi și fete
și bătrâni cu albe plete.
Copilașii, mamele,
își sfâșie palmele
să'mplinească bob cu bob
birul datorat de rob.

Iar cei doisprezece boi
trag pe brânci din Joi în Joi,
cară piatră colțurată
să clădească cale lată
cale nouă de granit
ce mână spre răsărit
sudoarea românului
robit iar străinului.

De mult cară carele
spicele ca soarele,
dar nici urmă în hambar,
sau în pod; căci un pândar,
priponit de arie
cu poftă de carie,
tot adună și socoate
boabe grele, numărate,

și îndrumă spre siloz
bob de grâu și bob de orz,
de ovăz și de secară,
de din zori și până'n seară.

Iepele, sirepele,
calcă de mult stepele
din fundul pământului,
la isvorul vântului,
sub bătaia parului,
roabe comisarului,
încadrate într'un plan,
care'nșeală an de an
foametea hoholilor
ajunși slugi mongolilor
și ei, ca și iepele
ce spintecă stepele.

Ia mai mânați înc'odată
pentru gloata'nfometată,
ce așteaptă ca și noi
să se scape de ciocoi,
ca s'audă seara'n tindă
înc'odată o colindă
și un cântec de flăcăi
ia mai mânați măi, hăi, hăi.

Iară hoața cea de moară,
din colind de-odinioară,
nu mai pleacă'n fuga mare
ducând coada pe spinare
la cea luncă de scăpare...
Căci, uitată colo'n vad,
vechile măsele-i cad,
și în putredul lăptoc
nu s'aude-al apei joc,
ci un cârâit de cioară...
căci de ani dearându'n moară
nu mai soseso carele,
cu boabe ca soarele,
ci s'adun stafiile,
bufii și stihiile
și clocesc în coș, pe vatră,
pe sub scoc și peste piatră
pui ai răutăților
stăpânii cetăților.
Și moraru-i dus și el,
cu cățel și cu purcel,
sus pe vale spre Bicaz...
Taie piatră și necaz
pentr'o moară de lumină
ce întârzie să vină,
cum întârzie'n dugheană
carne, lapte, buruiană,
cum întârzie de ani
fericirea la țărani.

Ia mai mânați măi fârtați
pentru frații'ncătușați,
ce se spetesc pe ogoare
cu vergele la picioare,
așteptând în disperare
o lumină sfântă'n zare,
o lumină ce nu vine
că-i proptită'n țări străine...

De urat am mai ură,
Dar ni-i că vom supăra
liniștea ajunșilor,
marilor și unșilor,
din curți 'nalte, luminate,
căptușite cu "dreptate",
văruite, șindrilite
și de mult cam.. putrezite -
ca și cei ce au uitat
din ce casă au plecat,
de cuvântul ce-au lăsat
celor vânduți la mezat
și iubesc fete nebune
ce le-asvârle cu alune,
cu dolari și cu arginți
și-i îmbracă'n strai de "sfinți".

De urat am mai ură
celora din lumea rea:
Câte paie'n câmp și clăi
atâția bănuți la ei,
că de mult s'au închinat
zeului încoronat
cu stemă de aur,
pe cap de balaur,
ce se leagă de feciori
ca albinele de flori
și le'ncurc cărările
tot cu supărările..

Ia mai mânați măi, mânați
și urarea vă scurtați..
pe boieri nu supărați
ca să nu fiți alungați
dintr'o țară'n altă țară,
cum făcură pân'aseară.

Și mai ziceți de sfârșit
și blestemul potcovit,
vorba aspră de osândă,
pentru cei ce stau la pândă
și ne fură inima,
bată-i Maica Precista.

&& Vrednicul preot Anchidim Ușeriu a dăruit exilului al 6-lea calendar al parohiei sale argentiniene. Pe harta României Mari vedem, la locurile cuvenite, figurile lui Mircea, Brâncoveanu, Tudor, Mihai Vodă, Iancu și Ștefan. La fiecare pagină, și pe carton, chenare de artă românească: Din ornamentația mânăstirii Cozia, a stranei episcopale dela biserica Văcărești, Model de pe zale de șerpar, de pe o iie din Bucovina, de pe ouă de Paști, de pe un fluier, Motiv de pe un sfeșnic din biserica Chilia Veche, de pe o strachină din Pitești, de pe un covor bănățean, de pe o iie din Vlașca - toate cu pricepere alese de bunul gust al d-nei Eugenia. Induntru, reflexii din Lucian Blaga, D.C.Amzăr, Posteucă, Natalia Dimitriu, etc. Scrie părintele: "Frații noștri din țară se găsesc pe linia mare a Neamului din veacurile de strâmtoare, când, uniți în jurul Bisericii, rupând zidul zavistiei dintre ei au învins orice tentativă de nimicire venită din afară. Poate vom învăța și noi ceva din această mare tragedie a lor". Să dea Dumnezeu!

&& In cadrul serbării organizate la Roma de "Armonia", Duminică 4 Febr. d-na Yvonne Menchinelli a vorbit, frumos, despre Aron Cotruș.-

S E M N A L Ă R I

- NOUL ALBUM MACEDO-ROMÂN, I, Freiburg, 1959.- La împlinirea a 75 de ani
dela întemeierea merituoasei Societăți de cultură macedo-române, fondată
în 1880 la București, sub președinția Mitropolitului Primat al României, Ca-
linic Miclescu, și cu secretariatul entuziastului V.A.Urechia, care încă
din 1860 participase, împreună cu C.A.Rosetti, Cristian Tell și Cezar Boli-
ac, la constituirea unui prim Comitet interesat de soarta Românilor din su-
dul Dunării, căruia i se datorește, între altele, crearea primelor școli ro-
mânești din Macedonia, la 1864,- Biblioteca Română din Freiburg, în ciuda
crizei materiale în care continuă să se zbată, a luat inițiativa publică-
rii acestui volum: continuare ideală a primului "Album Macedo-Român", apă-
rut în 1880, cu colaborarea, dintre străini, a lui Victor Hugo, Lecomte de
Lisle, Edgar Quinet, François Coppée, Mistral, Littré, Théodore Banville, Maxime
du Camp, iar, dintre români, a lui Alecsandri, Dim. Brătianu, Creangă, Hasdeu,
Ispirescu, Macedonski, S.Fl.Marian, Odobescu, Veronica Micle, Xenopol, etc.
O frumoasă scrisoare de adeziune la Societatea de cultură macedo-româ-
nă trimite, dela Paris, Doamna Elena Cuza, amintind câtă grije avusese și ce
inițiative utile luase Prințul Alexandru Ioan Cuza în favoarea elementu-
lui românesc de pe teritoriul Turciei europene. Emoționantul mesaj e repro-
dus într'o dare de seamă mai veche asupra Societății, scrisă de profesorul
Th.Capidan. Inainte de a trece la publicarea diferitelor contribuții la a-
cest "nou album", se reproduce, deasemenea, prefața scrisă de Nicolae Iorga,
aromân el însuși, la opera sa "Histoire des Roumains de la Péninsule des
Balcans", tipărită în 1919 pe contul, tocmai, al Societății de cultură macedo-
română; precum și câteva facsimile din primul Album macedo-român, din 1880,
cu prefața și un epilog al lui Ureche, o scrisoare a Mitropolitului Cali-
nic, și extrem de interesanta "Tabela materiilor", din care rezultă că, ieri
ca și azi, ieri ceva mai puțin totuși decât azi, multă lume nu a înțeles im-
portanța luptei pentru salvarea fraților români din Balcani, supuși des-
naționalizării, ori chiar exterminării.
Fără a intra în polemică, nelalocul ei într'o lucrare științifică de
felul acesteia, la care-și dau contribuția savanți de talia unor Giese,
Hilckman, Tappe, Cortes y Vazquez, Gahé, Ruffini, Paul Gache, Herescu, Găzdaru,
Grigore Nandriș, iar pentru volumul al doilea se anunță Ciotori, Bazil Mun-
teanu, Lozovan,- cartea, prin înseși documentele pe care le reproduce, con-
stituie un act de acuzare la adresa mai ales a Grecilor, și în special a
Patriarhiei dela Constantinopol, care, împotriva chiar a celor mai lumina-
te dintre autoritățile turcești, s'a înverșunat contra Armânilor. Degeaba,
în prefața la primul Album macedo-român, V.A.Urechia recomanda în Balcani
o "frăție, născută din reciproca respectare a drepturilor Grecilor, Turci-
lor, Albanezilor, Bulgarilor, Sârbilor, Muntenegrenilor și Românilor", dând
exemplul Elveției, și se zorea să strige: "Trăiască Statele Unite răsărite-
ne ale Europei! Trăiască Grecia! Trăiască Turcia! Trăiască Albania! Tră-
iască Bulgaria! Trăiască Serbia! etc.", în speranța că dela toate aceste
popoare conlocuitoare va veni răspunsul "Trăiască România și Trăiască Ro-
mânii din Peninsula Balcanică!". Acest răspuns a întârziat să sosească, și
noi îl așteptăm încă astăzi, fără prea multă nădejde.
Strădania eroică a prof. Virgil Mihăilescu, pe umerii căruia au apăsa-
munca enormă și cheltuielile mari ale acestei opere fundamentale, care fa-
ce, iarăși, cinste exilului românesc, trebuie elogiată și pentru "unirea", pe
care a reușit s'o realizeze în jurul în jurul volumului, la care colabo-
rează pribegi de toate tendințele politice: o mulțămită specială pentru
cei dela care părea cu neputință, din motive politice ori, mai bine zis, par-
tinice, o participare atât de convinsă și călduroasă. Rămâne acum ca oamenii
cu posibilități bănești să răspundă la apelul Bibliotecii Române din Frei-
burg și să trimită contribuția de 10 dolari pentru cumpărarea Albumului:
două volume masive, de peste 600 de pagini, în format mare, care stau bine
în orice bibliotecă.-

- ALMANAHUL FEMEII PE 1961, București.- Iată, prin contrast, o publicație
din Repere, editată de Consiliul Național al Femeilor. Nu știm prin ce echi-
voc, pe prima pagină apare fața de cioplar tâmpit, cu freza pusă la punct,
a tovarășului Gheorghe Gheorghiu-Dej. Să fie vreo insinuare din partea ri-
valilor încă staliniști camuflați? Ar fi fost mai la locul ei figura prea
bine cunoscutei Ana Pauker primului secretar al Pomeroului,- despre care
aflăm că până și Rușii au gonit-o ("honni soit..") dela Moscova, pentru că
întrecuse cu mult norma de producție a destrăbălării..
Beniuc, nelipsitul, cântă în rime "mândria de-a rosti Partid /așa de
simplu cum bei apa", pe câtă vreme un oarecare George Fârjol - numele cu
ele un rost al lor în economia universului - face istoria partidului comu-
nist și îngaimă vorbe despre "Bastilia românească", adică Doftana, unde, cum
se știe, ...

gionar" din 1940.Almanahul,care,când nu vrea,e și humoristic,își consolează cititoarele cu afirmația că "șaptesprezece milioane de americani se culcă în fiecare seară flămânzi,cincisprezece milioane de familii locuiesc în case necorespunzătoare,șapte milioane de familii luptă pentru existență,având un venit mai mic de două mii de dolari pe an".Parcă dela București,dacă nu ne înșelăm,a ajuns în lumea liberă anecdota cu bietul pensionar român,care,interpelat de un oaspe occidental,se plângea că ar muri de foame cu pensia reperistă de mizerie,și cu prea puținul pe care i-l puteau da cei trei copii din țară -un medic,un inginer,un muncitor specializat- dacă un al patrulea fiu,șomer în Statele Unite,nu i-ar trimite lunar o sumă frumușică să-și petreacă bătrânețele ca lumea...

- Tot răsfoind,după obicei,prin reviste străine,am dat în ultimul timp: în "La Fiera Letteraria" din Roma,peste un studiu al prof.Uscătescu despre noul teatru,dela Beckett la Ionescu,și peste articolele lui Mircea Popescu despre "Sadoveanu și Cotruș" și despre "Tristan Tzara"; în "Giornale d'Italia",tot dela Roma,peste o binevenită prezentare a lui Constantin Noica de către George Uscătescu; în "Psicologia industrial" din Argentina,peste o serie de studii ale lui Stan M.Popescu,care e și director al publicației; în "Il Giornale dei Poeti",din Roma(VIII,7-8),peste câteva traduceri, cu scurte note de prezentare,a "rîmătorilor" reperiști Maria Banuș,Mihai Beniuc,Marcel Breslașu,Nina Cassian,Dan Deșliu,Eugen Jebeleanu și Veronica Porumbacu; în "A Gazeta" din S.Paulo(11 Febr.1961),peste o călduroasă recenzie a romanului lui Vintilă Horia "Dumnezeu s'a născut în exil",datorită,bănuim,lui Al.Silistreanu,și peste o alta,semnată de Esdras Passaes, în "Tribuna da Imprensa" din Rio de Janeiro(25 Ian.1961); în "Convivium" dela Torino(III,1960),peste o notă despre "Italia și România în cadrul politicii latine din secolul trecut" a prof.Francesco Anelli,care și în "Corriere della Nazione" din Roma găsește ocazia potrivită să amintească de calitățile poporului român și de tragica-i soartă de astăzi; în "Viajes" din Mexic,pe directorul și pe primul redactor al publicației,respectiv Nicolae Petra și Horia Tănăsescu,acesta din urmă profesor la Academia mexicană de Bele-Arte.

La capitolul expozițiilor,semnalăm,în fugă,pe a maestrului Eugen Drăguțescu,la Helsinki,și pe a lui Nicolae Petra,în capitala Mexicului.Primul a luat și premiul întâi la un concurs al Comitetului pentru unitatea și universalitatea culturii,din Roma,- la care o medalie de bronz i s'a cuvenit deasemenea unui talentat copil de 5 ani: Tudor Drăguțescu,dovadă vie,cu obraji roșcovani și ochi jucăuși,că așchia nu sare departe de trunchi.E cel mai tânăr dintre pribegii români iluștri.Anunț pentru Enciclopedia românească,sub tipar în Mexic.-

Adrian Popa

&& "Tribuna latina",São Paulo,25 Iulie 1961,conține o bogată participare românească.Găsim,astfel,publicată cuvântarea dlui Nicu Iancu Păltinișanu,în numele tuturor refugiaților,la 14 Iunie,aniversarea robirii țărilor baltice - trimisă gazetei cu o frumoasă scrisoare,publicată și ea,a dlui I.G.Dimitriu; mai departe,reproducerea,din "Tribuna da Imprensa",a unui articol al dlui Ștefan Baciu,care arată că comerțul cu țările robite profită numai comunismului,care,în schimbul materialului strategic,exportă.. propagandă.Foarte activ îl găsim pe dl Al.Silistreanu,care publică apelul către lumea liberă al comunității române din Madrid(când cu conferința din Geneva),trimite cartea lui Șt.Baciu "Cortina de ferro sôbre Cuba",prefațată de Madariaga,președintelui Quadro (și acesta-i mulțumește) și vizitează redacția "Tribunei latine" pentru a preda revista "Cetatea luminii"(scoasă de Dumitru Paulescu) și a arăta pericolul comerțului cu țările robite și inoportunitatea intrării în Brazilia a "Glasului" minciunii din Pankov.-

&& Tribunalul din Offenburg(Germania) a condamnat pe prof.Ludwig Zind la un an închisoare,pentru vina de a fi exaltat politica antisemită a lui Hitler și profanat,deci,memoria evreilor defuncți.Dacă,în schimb,profană memoria compatrioților căzuți în cruciada anticomunistă,n'ar fi pățit nimic(ba,poate mai primea și o decorație).

Oricum,pentru executarea pedepsei era indispensabilă prezența corporală a condamnatului.Care,din păcate,se găsea în Italia.Ministrul justiției nemțești,neputând concepe ca atroce vină a lui Zind să rămână nesancționată,i-a cerut extrădarea.Atât Curtea de Apel din Napoli cât și Casația din Roma au stabilit,însă,că "vina" e politică,așa că extrădarea nu s'a putut face.Subliniind curajul justiției italiene -căci de adevărat curaj e vorba,dacă avem în vedere cazul specific- ne place să ne amintim că,de fapt,Roma a dăruit tuturor neamurilor baza dreptului.-

- = -- = = = -- = -